

Mert az Úr kedveli népét,
diadalra juttatja az
alázatosakat.

Ujjongjanak a szentek
dicsőségben,
és örvendezzenek
fekvőhelyükön.

Zsolt 149,4–5

Új Ember

KATOLIKUS HETILAP

ferenc
300

LXXXII. évf. 16. (4050.)
2026. április 19.
Ára 475 Ft

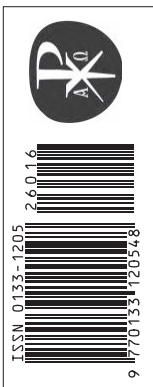

Fotó: Isabella Bonotto/AFP

„Hagyjátok abba! Soha többé háborút!”

XIV. Leó pápa imavirrasztást vezetett a békéért

2–3. oldal

Hit és élmény – beszélgetés a
vallásturizmusról 10–11. oldal

Kecskeméten is hallható
a Magyar Katolikus Rádió 15. oldal

Búcsúznak Katona István
atyától 16. oldal

„Hagyjátok abba! Soha többé háborút!”

XIV. Leó pápa imavirrasztást vezetett a békéért

A Szentatya imavirrasztást vezetett a béke ajándékáért április 11-én este a Szent Péter-bazilikában. Az elmúlt napokban többször is kérte a híveket, hogy a világ minden tájáról csatlakozzanak ehhez az imához, és közösen kérjék Szűz Mária közbenjárására a béke ajándékát Istentől.

A dicsőséges olvasó titkait imádkozták a vatikáni bazilikában, az imádságot bibliai részek és egyházyatyák írásainak felolvasása kísérte. Jézus feltámadását, mennybemenetelét, a Szentlélek leszállását, Mária mennybevételét és Máriát mint a menny és a föld királynéját szemlélve a világ minden földrészéről érkezett hívek képviselői – a kórus énekével kísérve – szimbolikus meggyújtottak egy-egy mécses az assisi békelángról. Leó pápa a dicsőséges titkok elimádkozása után vette át a szót, teljes beszédének fordítását közreadjuk.

Kedves testvéreim!

Imádságotok annak a hitnek a kifejeződése, amely Jézus szava szerint hegyeket mozdít (vö. Mt 17,20). Köszönöm, hogy elfogadtátok meghívásomat, és összegyűltetek itt, Szent Péter sírjánál, valamint a világ sok más helyén, hogy a békéért könyörögjete. A háború megoszt, a remény egyesít. Az erószak eltipor, a szeretet felemel. A bálványimádás elvakít, az élő Isten megvilágosít. Szeretett testvéreim, elég egy kicsinyke hit, egy morzsányi hit ahhoz, hogy mint emberiség és az emberiséggel együtt szembenézzünk a történelem e drámai órájával. Az imádság ugyanis nem mentsvár, hogy kibújjunk a felelősség alól, nem érzéstelenítőszer, hogy elkerüljük a megannyi igazságtalanság által kiváltott fájdalmat. Épp ellenkezőleg: a halálra adott legszabadabb, legegységesebb és legfelforgatóbb válasz: olyan nép vagyunk, amely már most feltámad! Mindannyiunkban, minden emberben a belső Mester ugyanis békére tanít, találkozásra ösztönöz, és imádságra sarkall. Emeljük hát fel tekintetünket!

Keljünk fel a romok közül! Semmi sem zárhat be bennünket egy előre megírt sorsba, még ezen a világon sem, ahol úgy tűnik, nincs elegendő sír, mert továbbra is keresztre feszítenek, megsemmisítik az életet, jogtalanul és kegyetlenül. Szent II. János Pál, a béke fáradhatatlan tanúja, megrendülten mondta az iraki válság idején 2003-ban: „Én ahhoz a nemzedékhez tartozom, amely átélte és túlélte a második világháborút. Kötelességem, hogy elmondjam minden fiatalnak, a nálam fiatalabbaknak, akik nem élték át azt: »Soha többé háborút!«, ahogyan VI. Pál mondta az Egyesült Nemzetek Szervezeténél tett első látogatásakor. Minden tőlünk telhető

meg kell tennünk! Jól tudjuk, hogy a béke nem lehetséges minden áron. De mindannyian tudjuk, milyen nagy ez a felelősség” (Úrangyala, 2003. március 16.). Ma este magamévá teszem ezt az időszerű felhívást.

Az imádság cselekvésre nevel

Az imádság cselekvésre nevel bennünket. A véges emberi lehetőségek az imádságban Isten végtelen lehetőségeivel kapcsolódnak össze. A gondolatok, a szavak és a tettek így összetörnek és a rossz démoni láncát, és Isten országának szolgálatába állnak: ebben az országban nincs kard, sem drón, sem bosszú, sem a rossz bagatellizálása, sem igazságtalan haszon, hanem csak méltóság, megértés és megbocsátás. Itt találunk gátat annak a mindenhatósági tébolyoknak a feltartóztatására, amely egyre kiszámíthatatlanabbá és agresszívebbé válik körülöttünk. Az emberi családban az egyensúlyok súlyosan meginogtak. A halálról szóló beszédekbe még Isten szent Nevét, az élet Istenét is belerángatják. Eltűnik a testvérek világa, akiknek egyetlen Atyjuk van a mennyben, és mint egy éjszakai rémálomban, a valóság ellenségeivel telik meg. Mindenütt fenyegetéseket érzékelünk, ahelyett hogy meghívásokat hallanánk egymás meghallgatására és a találkozásra. Testvéreim, az, aki imádkozik, tudatában van saját korlátainak, nem öl és nem fenyeget halállal. Ezzel szemben a halál szolgájává válik az, aki hátat fordított az élő Istennek, hogy önmagából és saját hatalmából néma, vak és süket bálványt formáljon (vö. Zsolt 115,4–8), amelynek minden értéket feláldoz, és megkívánja, hogy az egész világ térdet hajtson előtte.

Elég önmagunk és a pénz bálványozásából! Elég az erőfitogtatásból! Elég a háborúból! Az igazi erő az élet szolgálatában mutatkozik meg. Szent XXIII. János evangéliumi egyszerűséggel írta: „A béke mindenki számára előnyt jelent:

az egyének, a családok, a népek s az egész emberiség számára.” És XII. Piusz tömör szavait ismételve hozzáfűzte: „A békével semmi sincs elveszve, a háborúval azonban minden elveszhet” (*Pacem in terris enciklika*, 62). Egyesítsük hát sok millió, sok milliárd ember erkölcsi és lelki erőit: férfiakét és nőket, idősekét és fiatalokét, akik hisznek ma a békében, akik ma a békét választják, akik gyógyítják a sebeket és helyrehozzák a háború örületének káros következményeit!” Sok levelet kapok konfliktusvezetetekben élő gyermekektől: olvasásuk közben az ártatlanság igazságával érzékelhető mindaz a borzalom és embertelenség, amelyet egyes felnőttek büszkén hangoztatnak.

Halljuk meg a gyermekek hangját!

Kedves testvéreim, kétségtelen, hogy a nemzetek vezetőit elidegeníthetetlen felelősség terheli. Nekik kiáltjuk: hagyjátok abba! Eljött a béke ideje! Üljetek le a párbeszéd és a diplomáciai közvetítés asztalaihoz, ne pedig olyan asztalokhoz, ahol az újrafegyverkezést tervezik és halálos hadműveletekről döntenek! Van azonban egy másik, nem kevésbé nagy felelősség is: mindannyiunk felelőssége, különféle országokban élő férfiak és nők felelőssége: egy hatalmas sokaság, mely tettekkel, s nem csupán szavakban utasítja el a háborút.

Az imádság arra kötelez bennünket, hogy megváltoztassuk mindazt, ami még erőszakos a szívünkben és gondolkodásunkban: térjünk meg a béke országához, mely napról napra épül az otthonokban, az iskolákban, a városrészekben, a világi és vallási közösségekben, elhódítva a teret – a barátság és a találkozás kultúrája által – a viszálykodástól és a beletörődéstől! Higgjunk újra a szeretetben, az önmérsékletben, a jó politikában! Változzunk, és vessük be magunkat személyesen, mindegyikünk a saját

hivatásának megfelelően, mert mindenkinek megvan a maga helye a béke mozaikjában!

A rózsafüzér – hasonlóan más, igen régi imádságformákhoz – ma este egyesített bennünket szabályos, ismétlésre épülő ritmusával: a béke így nyer teret, szó szót követ, tettet tett követ, mint ahogy a sziklát egymást követő cseppek vájják ki, vagy ahogy a szövés a szövőszéken mozdulatról mozdulatra halad előre. Ezek az élet hosszú időszakai, Isten türelmének jelei. Nem szabad, hogy elsodorjon bennünket a felgyorsult világ, mely nem tudja, mit hajszol! Vissza kell térnünk az élet ritmusának, a teremtés harmóniájának szolgálatához, és be kell gyógyítanunk a sebeit!

A béke építészete

Amint Ferenc pápa tanította: „a béke kétkezi munkásaira van szükség, akik készek – leleményesen és bátran – a gyógyulás és az újbóli találkozás folyamatait elindítani” (*Fratelli tutti* enciklika, 225). A békének ugyanis van „egyfajta »építészete«, amelyben a társadalom különféle intézményei vesznek részt, mindegyik a saját illetékességének megfelelően, de van egyfajta »kézművessége« is, amely mindannyiunk feladata” (uo., 231). Kedves testvéreim, azzal az elhatározással térjünk haza, hogy mindig,

lankadatlanul imádkozunk, és szívünk mély megtérésére törekszünk! Az Egyház a kiengesztelődés és a béke szolgálatában álló nagy nép, amely megingás nélkül halad előre, még akkor is, ha a háborús logika elutasítása meg nem értést és megvetést válthat is ki vele szemben. Az Egyház a béke evangéliumát hirdeti, és azt tanítja, hogy inkább Istennek engedelmeskedjünk, mint az embereknek, különösen akkor, amikor más emberek végtelen méltóságáról van szó, melyet a nemzetközi jog folyamatos megsértései fenyegetnek. „A világon mindenhol arra vágyunk, hogy minden közösség a »béke otthona« legyen, ahol a párbeszéd révén az emberek megtanulják megelőzni az ellenségeskedést, ahol igazságosan élnek, és a megbocsátást gyakorolják. Ma különösen is szükséges megmutatni [...], hogy a béke nem utópia” (Üzenet a béke 59. világnapjára, 2026. január 1.).

Testvéreim, minden nyelvből, népből és nemzetből: egyetlen család vagyunk, mely sír, remél és újra talpra áll. „Soha többé háborút, visszaút nélküli vállalkozást, soha többé háborút, gyász- és erőszakspirált!” (Szent II. János Pál: Ima a békéért, 1991. február 2.). Szeretteim, béke legyen mindnyájatokkal! Ez a feltámadt Krisztus békéje, szeretetből vállalt keresztál-

dozatának gyümölcse. Ezért hozzá fordulunk könyörgésünkkel:

Urunk, Jézus, te fegyverek és erőszak nélkül győztél le a halált: a béke erejével vetted el hatalmát.

Add nekünk a te békédet, mint a bizonytalan asszonyoknak húsvét reggelén, mint az elrejtőzött és rémült tanítványoknak!

Küldd el Lelkedet, az éltető lehetetet, aki kiengesztel, aki testvérekké teszi az ellenfeleket és az ellenségeket!

Add nekünk Mária, a te anyád, bizalmát, aki szívében összetörve állt kereszted alatt, mégis azzal a rendíthetetlen hittel, hogy fel fogsz támadni!

Érjen véget a háború örülete, és olyanok műveljék és gondozzák a földet, akik még tudnak életet adni, akik még képesek védelmezni és szeretni az életet!

Hallgass meg bennünket, élet Ura!

Fordította: Tözsér Endre SP
Fotó: Vatican Media

Trump elnök minősíthetetlen hangnemben bírálta a Szentatyát

Donald Trump elnök április 12-én, vasárnap este a Truth Social közösségi felületén közzétett posztjában méltatlan szavakkal támadta XIV. Leó pápát, és saját érdemének tulajdonította az illinois-i születésű egyházfő megválasztását. A bejegyzésre Paul S. Coakley érsek, az Amerikai Katolikus Püspöki Konferencia elnöke adott rövid választ.

Posztja egy nappal azután született, hogy XIV. Leó pápa a Szent Péter-bazilikában és az Egyházban a békéért tartott imavirrasztást. Trump elnök bejegyzésben „a bűnözés elleni fellépésben gyengének, a külpolitikában pedig szörnyűnek” nevezte a Szentatyát. Majd hozzátette, hogy a pápa testvérét, Louist jobban kedveli, állítva, hogy a floridai Port Charlotte-ban élő férfi „teljesen MAGA”-érzelmű (make America great again, azaz „tegyük újra nagyvá Amerikát”, a trumpi politika betűszava – *a szerk.*)

„Nem akarok olyan pápát, aki szerint rendben van, ha Iránnak nukleáris fegyvere van” – folytatta Trump. „Nem akarok olyan pápát, aki szerint szörnyű, hogy Amerika megtámadta Venezuelát – egy országot, amely hatalmas mennyiségű kábítószert küldött az Egyesült

Államokba, és ami még rosszabb, kiürítette a börtöneit, gyilkosokat és drogkereskedőket zúdítva hazánkra.” Posztjában Trump azzal érvelt, hogy a pápának hálásnak kellene lennie. Az elnök szerint Ferenc pápa halála után Prevost bíborost nem tartották az esélyes jelöltek között. „Leónak hálásnak kellene lennie, mert mint mindenki tudja, ő egy sokkal jobb megválasztás volt – írta Trump. – Egyik pápajelölti listán sem szerepelt, és az Egyház csak azért választotta meg, mert amerikai, és azt hitték, ez a legjobb módja annak, hogy Donald J. Trump elnökkel dülőre jussanak.”

Paul S. Coakley érsek, az Amerikai Katolikus Püspöki Konferencia (USCCB) elnöke rövid választ adott Trump elnöknek a vasárnap este a közösségi médiában megjelent posztjára, melyet a testület honlapján adtak közre az esti órákban. „Elkeserítő, hogy az elnök ilyen lekicsinylően nyilatkozott a Szentatyáról. Leó pápa nem a riválisa, és nem is politikusa. Ő Krisztus földi helytartója, aki az evangélium igazságából merítve a lelkek üdvéért cselekszik” – írja az amerikai püspöki testület elnöke.

Kuzmányi István
Forrás: Fox News; USCCB

XIV. Leó reagált az amerikai elnök méltatlan támadására

Az afrikai apostoli útjának első állomására, Algírba tartó repülőúton április 13-án XIV. Leó köszöntötte a kíséretében lévő mintegy hetven újságíró: „Különleges utazás ez, az első, amit meg akartam tenni. Rendkívül fontos lehetőség arra, hogy előmozdítsuk a megbékélést és a népek iránti tiszteletet.” A pápa válaszolt a Donald Trump részéről őt ért kritikákra is.

„Nem politikusként tekintek a szerepemre, nem vagyok politikus, és nem akarok vitába szállni vele – jegyezte meg az egyházfő az amerikai elnökről szólva. – Nem gondolom, hogy vissza kellene élni az evangélium üzenetével, ahogyan néhányan teszik. Én továbbra is erőteljesen a háború ellen beszélek, igyekszem előmozdítani a békét, a párbeszédet és az államok közti multilaterális együttműködést a problémák megoldása érdekében. Túl sok ember van, aki ma szenved, túl sok ártatlant öltek meg, és hiszem, hogy valakinek fel kell állnia és ki kell mondania: van egy jobb út.”

A Róma püspöke által hangsúlyozni kívánt üzenet tehát „mindig ugyanaz: a béke. Ezt mondom a világ valamennyi vezetőjének, nem csak neki: igyekezzünk véget vetni a háborúknak, és mozdítsuk elő a békét és a kiengesztelődést”. Egy amerikai újságíró nőnek, aki szintén ezt a kérdést vetette fel, a pápa megerősítette: „Nem félek a Trump-adminisztrációtól. Továbbra is fennhangon hirdetem az evangélium üzenetét, ez az, amiért az Egyház dolgozik. Mi nem vagyunk politikusok – ismételte meg Leó pápa –, nem ugyanabból a perspektívából nézzük a külpolitikát. De mint békességszerzők, hiszünk az evangélium üzenetében.”

Fordította: Thullner Zsuzsa
Forrás: Vatican News olasz nyelvű szerkesztősége

Tettekben, szavakban, imában megélt szeretet

Fábry Kornél esztergom-budapesti segédpüspök gondolatai az isteni irgalmasság vasárnapján

Irgalmasság vasárnapján, április 12-én – már előző nap 20 órától kezdődően – huszonnegy óras szentségimádást tartottak Budapesten, a Szent Anna-réti Boldogságos Szűz Mária Világ Győzelmek Királynője-kápolnában. A szentségtisztelet csúcspontjaként vasárnap délután Fábry Kornél esztergom-budapesti segédpüspök koncelebrált szentsémit mutatott be az engesztelőkápolna előtt felállított oltárnál.

A lengyel Szent Maria Faustyna Helena Kowalska, Fausztina nővér az Irgalmasság Anyja Nővéreinek Kongregációja tagja volt. A rend több házában is dolgozott, kertészként, szakácsként, kapusként szolgált. Jézus többször is megjelent előtte, s az irgalmasság üzenetét bízta rá. Fausztina nővér fizikailag teljesen legyengülve, de Istennel való misztikus egyesülésben, a szentség hírében halt meg 1938. október 5-én, harminchárom éves korában. Szent II. János Pál pápa 1993-ban boldoggá, 2000-ben szentté avatta, és elrendelte, hogy húsvét második vasárnapja az isteni irgalmasság ünnepe legyen.

A Szent Anna-réti engesztelőkápolnában tartott szentsémit előtte Molnár Imre történész elhelyezte az oltár mellett Varsó védőszentjének, Kegyes Szűz Máriának a kegyképét.

„Isten hozott mindnyájukat! Ünnepelni gyűltünk össze, Isten irgalmát ünnepeljük a mai napon, hiszen ő ígérte, hogy ezen a napon tárva lesz irgalmának mélysége minden ember előtt. Még ha valaki a legnagyobb bűnt követte is el, ha Istenhez fordul, ő végtelen irgalommal fogadja. Fausztina nővérnek és Szent II. János Pál pápának is köszönhetően ma irgalmasság vasárnapja van. Ajánljuk Isten irgalmába közösségeinket, családjainkat, nemzetünket, és kérjük egész népünkre Isten irgalmát, hogy az irgalom uralkodjon szívünkben, otthonunkban!” – fohászodott a szentsémit kezdetén a segédpüspök.

Az evangélium *Szent János könyvéből* hangzott el, az a rész, amikor feltámadása után Jézus megjelent a tanítványoknak (Jn 20,19–29). Prédikációjában Fábry Kornél arról beszélt, hogy nagy öröm van benne, mert Isten irgalmát ünnepeljük, amit Szent János így fogalmaz meg: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, ha-

nem örök élete legyen” (Jn 3,16). Isten nem akarta, hogy az ember bűnben maradjon, ezért ember-ré lett. Nem azért, hogy elítéljen bennünket, hanem hogy hozzá fordulva megszabaduljunk a bűneinktől. A szónok kiemelte: Jézus a feltámadása után megmutatja a sebeit a tanítványoknak. Mi inkább takargatni szoktunk a sebeinket. A testépítők mutogatják, hogy milyen izmosak, a manökenek, hogy milyen szépek, Jézus viszont a sebeit tárja a tanítványai elé, és ezt mondja Tamásnak: „Ne légy hitetlen, hanem hívő!” A szeretet jelei ezek a sebek, melyeket értünk vállalt Jézus.

A kereszten nem a szögek tartották fenn Jézust, hanem a szeretet. Isten az életét adta barátaiért, megmutatva ezzel: Istennél senki sem szeret jobban bennünket. Minket pedig arra hív, hogy utánozzuk őt: napról napra növekedjünk a szeretetben, hogy minél jobban be tudjuk fogadni majd az örökévalóságban Isten végtelen szeretetét, amivel már itt a földön is találkozunk. A segédpüspök idézett Jézusnak Szent Fausztina nővérhez intézett üzenetéből: „Azt kívánom, hogy az irgalmasság ünnepe menedék és oltalom legyen minden

lélek számára, különösen a szegény bűnösöknek. Azon a napon megnyílik irgalmam mélysége, kegyelem egész tengerét árasztom azokra a lelkekre, akik irgalmam forrásához közelednek. Aki ezen a napon szentgyónáshoz járul és szentáldozáshoz megy, teljes bűnbocsánatot nyer és büntetésének elengedését. Ezen a napon nyitva áll az isteni kegyelem minden forrása. Egyetlen lélek se féljen hozzám közeledni, még ha búnei skarlátvörösek is, irgalmam oly nagy, hogy sem emberi, sem anyagi értelem fel nem foghatja, az az egész örökkévalóságon áll.”

Fábry Kornél felhívta a hívek figyelmét arra, hogy keresztyénként Jézus Krisztust kell utánoznunk abban, amit meghagyott nekünk: „Legyetek irgalmasok, ahogyan a ti mennyei Atyátok irgalmas!” A püspök ezután áttekintést adott az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiről, hogy mindenki láthassa, mit jelent irgalmas szívvel élni az életet.

Az irgalmasság testi cselekedetei közé tartozik, hogy a hívő ember enni ad az éhezőknek. Lehet, hogy éppen nem él a környezetünkben olyan, aki éhezne, ebben az esetben azonban megkereshetjük azokat, akik eljuttatják az ételmet a rászó-

mulókhöz. Nem véletlen, hogy az Egyház az év folyamán többször is tartósélelmiszer-gyűjtést hirdet. Ha a szomszédunknak nélkülöznie kell, neki is segíthetünk, de gondolhatunk a gyermekágyas édesanyákra is azzal, hogy komatátat viszünk nekik, vagy ételt vásárolhatunk egy hajléktalannak.

A szomjazónak inni adni – ezt az irgalmas cselekedetet gyakoroljuk, amikor vendéget fogadunk és itallal kínáljuk. A ruhátlanok felruházását teljesíthetjük minden alkalommal, amikor kiválogathatjuk azokat a ruhadarabjainkat, melyeket már nem hordunk, de még jó állapotban vannak, s elajándékozunk őket olyanoknak, akik számára ez segítséget jelent. Jótékonyági akciók során is felajánlhatjuk másoknak a már nem használt holmijainkat. Irgalmas testi cselekedet továbbá a vándorok

A halottak eltemetése szintén irgalmas tett, ezt gyakoroljuk, amikor elmegyünk mások temetésére, de akkor is, ha meglátogatjuk, segítjük a gyászolókat, az özvegyen maradtakat. Ezek mind-mind az irgalmaság testi cselekedetei. „Ha idegent temettem is, mindig rábíztam egy imaszándékot, és attól kezdve már nem volt idegen számomra” – fogalmazott Fábry Kornél.

Az irgalmasság lelki cselekedetei között elsőként a bűnösök megintését említette a püspök. „Ezt magunkon kezdjük, csak utána inthetünk meg más is” – figyelmeztetett. Nem bántó módon, hanem szeretettel figyelmeztessük azt, aki rossz úton jár. Segíthetünk valakinek abban is, hogy jó döntést hozzon, ha az élete nehezzé válik, vagy kétségei vannak, hogy merre induljon, esetleg tanulási nehézségekkel küzd.

lelki cselekedete emellett a sértések, bántalmak türelemmel való viselése is. Gyakoroljuk tudatosan az önuralmat, ahogyan Jézus tette, amikor az őt elítélni akarók előtt állt: tudta, hogy igazságtalan minden, ami vele történik, mégsem állt ellen, így váltott meg bennünket! Az ellenünk vétkezőknek megbocsátani – ez is irgalmas lelki cselekedet. Elengedni a haragot, akkor is, ha nagyon nehéz, ha nem kérnek tőlünk bocsánatot. A megbocsátás csak rajtam múlik, nem kell hozzá a másik. Ne dédelgessük a sérelmeinket, ne kovácsoljunk fegyvert a sebeinkből! Nem azért kaptuk azokat, hogy bármikor elővegyük őket, mint éles kardot, és visszavágjunk velük. Jobb, ha megbocsátunk, mert Isten is ezt kéri tőlünk, és a Miatyánkban is ezt imádkozzuk. Végül pedig irgalmas cselekedet

a másokért, az élőkért és a holtakért mondott rendszeres ima is – mondta a szónok. Majd kiemelte: az irgalmasság nemcsak egy érzés, hanem tettekben, szavakban, imádságban megélt szeretet, ahogyan Szent Fausztina is hangsúlyozta. Fábry Kornél hozzátette: az irgalmasság nem fakultatív, hiszen parancsba kaptuk Jézustól: „Legyetek irgalmasok, ahogyan mennyei Atyátok irgalmas!”

A püspök ezután három bibliai igére hivatkozott: az egyik az irgalmas szamaritánus története, melynek végén azt kérdezi Jézus, hogy ki lett a bajba jutott ember felebarátja. Erre így válaszol a farizeus: az,

aki irgalmasságot cselekedett vele. Jézus pedig azt mondja neki: menj, és te is hasonlóképpen cselekedj! Azaz: ha sok barátot szeretnél, akkor sok emberen segíts!

A boldogságmondások egyikét is megemlítette Fábry Kornél: boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak. Végül pedig egy kemény beszédet idézett fel *Jakab apostol leveléből*: „Mert irgalom nélkül ítélet vár arra, aki nem cselekszik irgalmasságot, az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.”

A püspök így folytatta: A mennyben van az irgalom, a pokolban az igazság. Az irgalom felülírja az igazságot. Tudunk-e az irgalmasság emberei lenni? Majd Szent Fausztina nővér naplójából idézett egy részletet. Az irgalmasság kilencedének hetedik napján Jézus ezt kérte a nővértől: „Ma azokat a lelkeket vezesd hozzám, akik különösen tisztelik és hirdetik irgalmamat! Merítsd őket irgalmam tengerébe! Ezek a lelkek érezték át leginkább szenvedéseimet, s hatoltak legmélyebben lelkiségembe. Ők irgalmas szívem élő tükröképei. Ezek a lelkek jövő életükben különleges fényvel fognak sugározni. Közülük egy sem hull a pokol tüzébe. Haláluk órájában mindegyiket magam részesítem különös védelmemben.”

A szertartás végén Fábry Kornél segédpüspök vezetésével a hívek felajánlották Jézus és Mária Szent Szívének Budapestet, népünket és nemzetünket.

A szentmisén zenei szolgálatot teljesített Kuthi Krisztián és Bellák Miklós.

Bodnár Dániel

Fotó: Lambert Attila

befogadása. Idetartozik az idegenek segítése, a szálláskeresés, az útbiztosítás. A vendégszeretetet éljük meg akkor is, amikor befogadunk magunkhoz másokat. Irgalmas cselekedet a betegek meglátogatása is akár a kórházakban, akár az otthonukban. De telefonálhatunk is egy magányosan élő betegnek, érdeklődhetünk a hogylétéről. Ma már egyre több akolitus és diakónus viheti el az oltáriszentséget a betegeknek, hogy akik nem tudnak személyesen részt venni a vasárnapi szentmisén, így részesedhessenek az Eucharisziából. Fontos a börtönben lévőök látogatása is, a börtönmiszsió, a lelki támogatás, a levelezés egy rabbal, akinek lehet, hogy ez jelenti az egyetlen kapcsolatot a külvilággal. Fábry Kornél felidézte a karácsonyi időt, amikor együtt mentek misézni a börtönbe Keme-nes Gábor atyával, hogy „odabent is megszülessen a Kisjézus”.

Míndezek jó alkalmak arra, hogy a tudatlanok tanításának lelki cselekedetét gyakoroljuk. Irgalmasságot teszünk akkor is, amikor tanácsot adunk a kételkedőnek. De ne erőltessük rá az elképzelésünket, csak segítsünk neki a tisztánlátásban! „És érdemes ezt azzal fejezni be, amivel édesapám szokta mindig: Ha rám hallgatsz, azt csinálsz, amit akarsz. A döntés az enyém.”

Szintén lelki cselekedet a szomorúak vigasztalása. Jób három barátja akkor volt a legbölcsebb, amikor elmentek Jóbot vigasztalni, és eleinte csak ültek mellette csöndben. Aztán mindent elrontottak, amikor elkezdtek magyarázni neki, hogy miért érte ennyi baj. Gyakran sokkal többet ér a szavaknál, ha csak jelen vagyunk és meghallgatjuk a másikat. Együttérző beszélgetést is folytathatunk a szomorú emberrel, és kérhetjük a vigasztalás Lelkének segítségét. Az irgalmasság

Felajánló ima Jézus és Mária Szent Szívének

A dicsőséges Szentháromság, égi Édesanyánk, minden szent és szent angyal színe előtt, felajánlom Jézus Szent Vérének érdemeivel egyesítve Jézus Szentséges és Irgalmas Szívének, Szűz Mária Szeplőtelen és Fájdalmas Szívének, a Szentlélekben egyesült két Szent Szívnek Budapestet, Magyarországot, a magyar népet, a Magyar Egyházat, közösségeinket és családjainkat.

Jézus, Te vagy a királyunk. Szűzanyánk, Te vagy a királynőnk. Kérjük, vegyetek szerető pártfogásotokba és oltalmatokba minket! Segítsetek, hogy le tudjuk győzni a bűnt, ellene tudjunk mondani a sátán kísértéseinek, és előrehaladjunk az életszentség útján! Rátok bízunk életünket és nemzetünk védelmét, Isten nagyobb dicsőségére, most és az örökkévalóságban. Ámen.

A hiteles kísérés

(Lk 24,13–35)

Volt már olyan érzésed, hogy egy súlyos kudarc vagy veszteség után szinte jólesik a szomorúság? Amikor bezárkózol a szobádba, lehúzkod a redőnyt, és bár vágyod a fényt, mégis van abban valami bizarr biztonság, hogy nem kell többé remélni semmit. Mert ha nincs remény, nincs újabb csalódás sem. Húsvétvasárnap délutánján két férfi pontosan ebben a biztonságos sötétségben gyalogol. Távolodnak Jeruzsálemtől. Maga a mozgásuk is árulkodó: elfelé men-

nek a középponttól, a közösségtől. Kleofás és társa nem egyszerűen szomorúak; ők már berendezkedtek a vereségbe. Gyakran mondjuk, hogy a tanítványok azért nem ismerték fel a melléjük szegődő Jézust, mert látásukban akadályozva voltak. Hajlamosak vagyunk valami misztikus, égi szemkötőnek látni ezt. De mi van, ha a panaszkodás az, ami elvakította őket? Amikor Kleofás sorolni kezdi: „mi pedig azt reméltük...”, valójában a saját kudarc történetét kanonizálja. A panasz azért veszélyes, mert egyfajta sötét igazságot épít körénk. Ha folyamatosan azt mondogatjuk, hogy „nekem soha nem sikerül”, akkor végül észre sem vesszük, ha maga az Élet sétál mellettünk. A tanítványok, ahogy Ferenc pápa mondja, a „saját panaszaik levében főttek”. A panasz kényelmes, mert felment a cselekvés alól.

Jézus úgy tesz, mintha semmit sem tudna. Ez a jelenet az isteni humor és pedagógia csúcsa. Jézus, aki a Világ Világossága, az „egyetlen idegen”

szerepét ölti magára. Mert tudja, hogy a gyógyulás a meghallgatással kezdődik. Nem vág a szavukba, nem kéri ki magának az értetlenségüket. Hagyja, hogy kiöntsék a szívüket, minden tévedésükkel és korlátozott messiásvárásukkal együtt. Itt ér össze az emmauszi út a mai életünkkel. Egy piarista rendi dokumentum fogalmazza meg ezt a fajta jelenlétet: „A tekintély jelentése ma szolgálat, sokkalta inkább a többiek meghallgatásának kötelessége, semmint a beszéd joga.” Jézus tekintélye ebben a pillanatban nem a nyilvánkozatásban, hanem a meghallgatás szolgálatában mutatkozik meg, teret ad a másik fájdalomnak. A hiteles kísérés ott kezdődik, amikor képesek vagyunk csendben maradni a másik tévedései mellett is, hogy ő maga juthasson el a felismerésig.

Ahogy közelednek a faluhoz, az este drámai fordulatot vesz. Jézus asztalhoz ül velük, és történik valami, ami visszarepít minket az emberiség hajnalára. Ádám és Éva ettek, és „megnyílt a szemük”, de csak arra, hogy lássák: mezítelenek, kiszolgáltatottak, és elszakadtak Istentől. Az az evés elválasztott. Emmauszban viszont az áldott kenyér törik meg. Ez a pillanat a bűnbeesés tükörképe és gyógyítása. Amikor Jézus kezébe veszi a kenyeret, áldást mond és megtöri, a tanítványok szeme ismét megnyílik. De most nem a saját szegénységüket látják meg, hanem Isten jelenlétét. Ez a kenyértörés közösséget teremt.

Mi is úton vagyunk. Talán te is épp távolodsz valamilyen „Jeruzsálemtől”, mert elfáradtál a reménykedésben. Talán neked is van egy listád a panaszaidról, amiket igazságként ápolsz a szívvedben. Nézz körül! Ki az az „idegen” melletted, akit eddig nem vettél észre, mert túl sokat beszéltél a saját fájdalomdról?

Zsódi Viktor SchP

Az Eucharisztia ünneplése

(170/11k)

„Az Eucharisztia ünneplése tehát a pap által vezetett hívő közösség középpontja. Tanítsák ezért a papok a híveket arra, hogy a szentmisén ajánlják föl az Atyának az isteni áldozatot, és vele együtt ajánlják föl a saját életüket. Krisztusnak, a jó pásztornak lelkületével tanítsák meg őket, hogy a bűnbánat szentségében töredelmes szívvel vessék az Egyház ítélete alá bűneiket, és napról napra jobban térjenek meg az Úrhoz, emlékeztvén az ő szavára: »Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa!« (Mt 4,17) Hasonlóképpen tanítsák meg őket úgy bekapcsolódni a liturgikus cselekményekbe, hogy ezekben is elmélyülten tudjanak imádkozni. Vezessenek mindenkit sajátos kegyelmei és szükségletei szerint arra, hogy egész élete imádságos lelkületű legyen; mindenkit buzdítsanak állapotbeli kötelességei teljesítésére, s a lelki életben előrehaladottabbakat serkentsék az evangéliumi tanácsok állapotukhoz illő megvalósítására. Továbbá neveljék a híveket, hogy tudjanak szívből énekelni az Úrnak himnuszokat és szent énekeket, mindig mindenért hálát adva Urunk Jézus Krisztus nevében Istennek, az Atyának. Maguk a papok a nap különböző óráiban folytatják az eucharisztikus ünneplés istendicséretét és hálaadását a szolozsmával, melyet az Egyház nevében imádkoznak az egész rájuk bízott népért, sőt az egész világot.” (Presbyterorum ordinis, 5.)

Az eucharisztikus összejövetel (synaxis) tehát a hívek közösségének középpontja, amelynek a pap az előjárója. Ez a kijelentés nem pusztán egyházfegyelmi vagy liturgikus megállapítás, hanem feltárja az Egyház legmélyebb önazonosságát. Az apostoli közösség kezdettől fogva „állhatatos volt (...) a kenyértörésben” (ApCsel 2,42), mert felismerte, hogy az Eucharisztia nem egy liturgikus cselekmény a sok közül, hanem az a forrás és csúcs, amelyből az Egyház élete fakad, és amely felé irányul. Amikor az Úr azt mondja: „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (Lk 22,19), nem egyszerű emlékezésre hív, hanem arra a jelenlétre, amelyben az ő áldozata és szeretete formálja a közösséget: „egy kenyér, egy test vagyunk” (1Kor 10,16–17). Ebben a misztériumban áll a *presbyter praeest* igazsága is. A pap nem önmagától vezető, hanem annak a Krisztusnak a személyében, aki Péterre bízta az Egyház tagjait: „legeltesd juhaimat” (Jn 21,15–17). Így a pásztori szolgálat lényegileg eucharisztikus: az Egyházat elsődlegesen nem szervezeti, hanem szentségi egységben tartja össze.

Az Eucharisztia azonban mindig áldozat: Krisztus egyszeri és tökéletes önfelajánlása (Zsid 9,11–14) jelenik meg benne, amelyhez a hívő saját életének felajánlásával kapcsolódik: „adjátok testeteket élő, szent áldozatul!” (Róm 12,1) Ez a dinamika szükségképpen a megtérés útjára vezet. „Térjete meg, mert elközelgett a mennyek országa!” (Mt 4,17) A bűn megvallása az Egyházban (Jn 20,22–23) e *metanoia* látható és hatékony jele. A liturgia így válik az élet iskolájává: „énekelek lélekkel és értelemmel is” (1Kor 14,15). A külső cselekmény a belső odafordulás nélkül üres maradna, de a belső sem találja meg formáját a szentségi rend nélkül. E kettő egységéből születik meg az az állapot, amelyben „szüntelenül imádkozunk” (1Tesz 5,17), és egész létünk hálaadásává válik (1Tesz 5,18). Így rajzolódik ki a keresztény élet teljes képe: az Eucharisztiaiból élő Egyház, amely a megtérés útján halad, és az imádságban válik egésszé. A liturgia nem zárul le az oltárnál, hanem az életben folytatódik – hogy az élet újra liturgiává váljék.

Sztankó Attila

Evangélium és liturgia

(15.)

A húsvét utáni harmadik vasárnap (ami valójában még csak a második, ám a liturgikus könyvek így említik) az ekkor felolvasott evangéliumi esemény alapján (Mk 15,43–16,8) kapta a nevét: „A kenetozó asszonyokról elnevezett vasárnap”. Az evangéliumról tudjuk, hogy az nem más, mint Jézus Krisztus örömhíre, tehát mindig ő áll a középpontban. Ezen a napon azonban ezekre a jámbor és istenfélő asszonyokra is különös figyelmet fordítunk mind az evangéliumi, mind a liturgikus szövegek révén. Általános vélemény, hogy a férfiak „racionálisabbak”, míg a nők jobban hallgatnak a szívükre, tehát „érzelmesebbek”. Szent szövegeink alapján háromfajta érzélem emelkedik ki a viselkedésükből.

Kegyelet. Az asszonyok a halott Jézusnak meg akarták adni a végtiszteességet, mert nagypénteken este csak hevenyészett temetést végezhetek az ünnep közelsége miatt. Így „a szombat elmúltával”, amikor már lehetett munkálkodni, „illatszereket vásároltak, s elmentek, hogy bebalzsamozzák” (Mk 16,1) Jézus holttestét. Kegyeletből vették tehát a fáradságot, mellette pedig anyagi áldozatot is hoztak a drága kenetek megvásárlásával. Mindkettőről megemlékeznek az énekeink. Az egyik így szól: „korán reggel fűszereket vevén magukhoz”, amit egy másik így folytat: „sírhoz sietve érkező asszonyok kerestek téged, Krisztus, hogy fűszerekkel megkenjék a te legtisztább testedet”. Mi is legyünk kegyeletesek mások iránt!

Aggódás. Az asszonyokat aggodás töltötte el: „Ki fogja elhengeríteni a követ a sír bejárata előtt?” (Mk 16,3) – kérdezi az evangélium. És ezt színesítik az énekek; több szinten is bemutatva aggodalmukat. Az egyik egyszerűen csak ennyit mond: „aggódván a kő elhengerítése felett”. Egy másik ének részletezi az állapotukat: „hajnalban titkon sírod felé igyekeztek, félve a zsidók hatalmaskodásától és tartván a katonai őrizettől”, de teljesítették önként vállalt kötelezettségüket. Egy további ének még tovább megy. Miután megérkeztek Jézus sírjához, és már nem találták ott Jézus holttestét, „sírvá kérdezték, ki lophatta el a mi reménységünket? Ki vihette el a meztelen és szmírnával megkent halottat?” – Mi már tudhatjuk, hogy mindenben Jézusnak van igaza. Mert feltámadt, ahogy az asszonyoknak megmondta az angyal. A mi aggodalmainkat is eltörölheti egy – talán az őrangyalunktól érkező – sugallat!

Félelem. Az evangélium úgy számol be az eseményekről, hogy az asszonyok „elfutottak, mert félelem és szorongás vett rajtuk erőt. Félelmükben senkinek sem szóltak semmiről” (Mk 16,8). Az egyik énekünk így említi ezt a részletet: „Az asszonyok félelemmel jöttek sírhoz.” Egy másik így folytatja: ott „egy angyal láttak fényes ruhában, megdöbbsentek, rettegés fogta el őket, s el akartak futni”. Egy további ének azt mondja, hogy bár „megzavarodva megrémültek”, de az angyal bátorságot öntött beléjük. Sőt, küldetést adott nekik: vigyék híru az apostoloknak, hogy feltámadt az Úr. – A mi feladatunk is az, hogy legyőzzük a félelmünket, és bátran tegyünk tanúságot Jézusról, a Feltámadotról, aki értelmet ad életünknek.

Ivancsó István

Szent Adalbert

Április 23.

brevnovi apátságot. Ez idővel a keresztény vallás és kultúra sugárzó központja lett.

Az otthoni állapotok azonban nemigen javultak: alig törődtek az egyházi előírásokkal és a lelkipásztorok erőfeszítéseivel. Adalbert így végül ismét elhagyta Prágát. 994–995-ben Magyarországon térített. Ő keresztelte és bérmálta meg Szent Istvánt. Ma is ő az Esztergom–Budapesti Főegyházmege védőszentje. 996-ban újra visszatért római kolostorába. Ebben az évben koronázták császárrá III. Ottót, akivel barátok lettek.

A pápa, a császár és az érsek felszólította, hogy folytassa prágai tevékenységét. Engedelmeskedett. Elkísérte III. Ottót, és hosszabb ideig nála maradt Mainzban. Legközelebbi rokonait Csehország hercege, II. Boleszló kegyetlenül meggyilkoltatta. Látva, hogy nemzetségének esküdt ellensége került hatalomra, az eredményes munkát már teljesen reménytelennek tartotta. Emiatt Prága helyett Lengyelországba ment, és megalapította Mese-ritz kolostorát. Chrobry Boleszló fejedelem támogatta, hogy az északon élő balti törzsekhez, a későbbi poroszokhoz mehessen, akik még nem kerültek érintkezésbe a civilizált világgal. Adalbert 996/997 telén térített közötük, de munkájának akadályaival szembesülve úgy döntött, inkább a litvánokhoz indul misszióba. Ám a pogányok megölték. Már 999-ben szentté avatták.

L. K.

Apja cseh, anyja szász volt. A jó képességű fiút világi pályára szánták. Súlyos betegségéből a szülei arra következtettek, hogy a gyermeket Isten lefoglalta magának. 972-től a magdeburgi dóm iskolájában készült a papi hivatásra. Bérmálásakor vette föl az Adalbert nevet pártfogója, a magdeburgi érsek iránti tiszteletből. 981-ben az első prágai püspök, Dietmar szentelte pappá. 983-ban, Dietmar halála után Adalbertet választották püspökké.

Ám nem volt felkészülve a kemény feladatokra. 988-ban Rómába ment, és arra kérte a pápát, engedje zarándokként Jeruzsálembé. A montecassinói apát tanácsára azonban végül bencés szerzetes lett az aventinói görög kolostorban. A pápa és az apátja iránti engedelmességből ismét Prágába készült. A római kolostorból magával vitt tizenkét rendtárral megalapította a

A HÉT LITURGIÁJA

A év

ÁPRILIS 19., HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA (Emma, Malvin, Zseraldina) – ApCsel 2,14.22–33 (Lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa.) – 1Pét 1,17–21 (Krisztusnak, a szeplőtelen báránynak drága vére váltott meg titeket.) – Lk 24,13–35 (Amikor a kenyeret megtörte, felismerték.) – **Zsolozsma:** III. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 89 – EE 550, 416, Ho 89 – EE 111, Ho 118 – EE 553, Ho 86 – EE 112.

ÁPRILIS 20., HÉTFŐ (Tihamér, Tivadar, Töhötöm) – ApCsel 6,8–15 – Jn 6,22–29.

ÁPRILIS 21., KEDD – Szent Anzelm püspök és egyháztanító emléknapija (Konrad) – ApCsel 7,51–8,1a – Jn 6,30–35.

ÁPRILIS 22., SZERDA (Csilla, Noémi) – ApCsel 8,1b–8 – Jn 6,35–40.

ÁPRILIS 23., CSÜTÖRTÖK – Szent Adalbert püspök és vértanú emléknapija (Béla, Norma) – ApCsel 8,26–40 – Jn 6,44–51.

ÁPRILIS 24., PÉNTEK – Szent György vértanú vagy Sigmaringeni Szent Fidél áldozó-

pap és vértanú emléknapija (Hunor) – ApCsel 9,1–20 – Jn 6,52–59.

ÁPRILIS 25., SZOMBAT – SZENT MÁRK EVANGÉLISTA ÜNNEPE – 1Pét 5,5b–14 – Mk 16,15–20.

ÁPRILIS 26., HÚSVÉT 4. VASÁRNAPJA (Ervin, Klétusz) – ApCsel 2,14a. 36–41 (Isten Úrrá és Messiássá tette Jézust.) – 1Pét 2,20b–25 (Megtértetek lelketek Pásztorához.) – Jn 10,1–10 (Én vagyok a juhok kapuja.) – **Zsolozsma:** IV. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 85 – EE 551, 416, Ho 85 – EE 101, Ho 142 – EE 553, Ho 205 – EE 224.

Rekordmértékű a megkeresztelt felnőttek száma Szingapúrban

Egy évtized után több mint ezerkét-száz katekumen és más keresztény felekezetben már megkeresztelkedett jelölt lépett be az idei húsvéton a Katolikus Egyházba az ázsiai országban – érzékelteti a Szingapúri Főegyházmege a hit iránt megnövekedett érdeklődést. Az Egyház iránti érdeklődésben nagy szerepet játszhat Ferenc pápa 2024-es apostoli látogatása is.

A Szingapúri Katolikus Egyház az elmúlt tíz évet tekintve a legnagyobb számú új hívőt fogadott be idén húsvétkor. A Kateketikai Hivatal (OFC) szerint közel 978 katekumen és százötvenöt jelölt vett részt a kiválasztás és a folyamatos megtérésre való meghívás angol nyelvű szertartásán, amelyet február 21-én és 22-én tartottak a főváros Szeplőtelen Szív templomában és a Krisztus Király-templomban. A mandarin nyelven megtartott kiválasztási szertartáson pedig 111 katekumen és hat jelölt vett részt március 1-jén.

A kiválasztás szertartása, amelyet általában a nagyböjt első vasárnapján tartanak, az Egyházba belépők felkészülésének utolsó szakaszát jelöli. A katekumeneket, akik még nem keresztelkedtek meg és a jelölteket, akik már más keresztény felekezetben már megkeresztelkedtek, hivatalosan ekkor mutatják be az Egyház tagjainak, majd a húsvéti vigília szertartásán veszik fel a beavató szentségeket. A liturgia során a katekumenek az oltárhoz lépnek, hogy nevüket bejegyezzék a kiválasztottak könyvébe, ezzel jelezve elköteleződésüket Krisztus követése mellett és készenlétüket az Egyházhoz való teljes csatlakozásra (képünkön).

„Isten téged választ”

A *Catholic News Singapore* portál beszámolója szerint az OFC kateketikai igazgatója, Terence Kesavan atya emlékeztette a résztvevőket arra, hogy a hit végső soron az Isten kezdeményezésére adott válasz. „Ti döntöttetek úgy, hogy eljöttök a templomba, és többet akartok megtudni Istenről és a hitről – mondta. – De ma Isten döntését ünnepeljük, Isten téged választ.”

William Goh Szeng Csje (Seng Chye) bíboros, a Szingapúri Főegyházmege érseke homíliájában arra buzdította a katekumeneket, hogy a *Szentírás* napi olvasása által mélyítsék el kapcsolatukat Istennel. „Ha erősek akartok lenni a hitben, naponta legalább fél órát kell a *Szentírással* való elmélkedéssel töltenetek” – mondta.

Megtéréstörténetek

Az Egyházba belépni készülők között van az ötvenöt éves Susanna Bay, aki a felsőoktatás világából érkezett. Elmondta, hogy protestáns háttére ellenére régóta vonzódik a katolicizmushoz. Katolikus barátai bátorítására és a házasságfelkészítő programok során szerzett tapasztalata hatására végül édesanyjával együtt jelentkezett, hogy a felnőttek keresztény beavatásának szertartásában részesüljön.

Egy másik jelölt, a huszonkét éves Vang Hszi-heng, egy kínai származású sorkatona a főbérloje révén találkozott a katolikus hittel, aki a kulturális alkalmazkodás terén tapasztalható nehézségekben segítette.

Terence Kesavan atya megjegyezte, hogy bár nem készült hivatalos tanulmány, a növekvő számok összefügghetnek az aktív evangelizációval, különösen a fiatalok körében, valamint Ferenc pápa 2024-es szingapúri látogatásának pozitív hatásai. „A katolikus közösség evangelizációs erőfeszítései megérintik az embereket, inspirációt adnak arra, hogy Krisztust kövessék” – mondta.

Fordította: Fazakas Botond

Forrás: Vatican News angol nyelvű szerkesztősége

Fotó: Catholic News Singapore

A remény jele?

Egyre többen kérik a keresztséget Franciaországban

A francia Egyházban figyelemre méltó növekedés tapasztalható a felnőttkeresztelések számában. Stefan Kiechle jezsuita szerzetes, pap – alaposabban megvizsgálva a számokat – arra keresi a választ, valóban fellendülésről van-e szó, illetve hogy mi tapasztalható e tekintetben Németországban.

Franciaországban – mely Németországnál is szekularizáltabb ország – 2008-ban a 18–29 évesek negyvenhárom százaléka vallotta magát katolikusnak, 2020-ban azonban már csak huszonöt százalékuk. Meglepő módon azonban az utóbbi időben jelentős mértékben emelkedett a keresztséget kérő felnőttek (18 év felettiek) száma: míg 2020-ban 4468-an (húsz százalékuk 18 és 25 év közötti), 2025-ben már tízezren készültek a keresztségre (42 százalékuk 18 és 25 év közötti).

„Nagy öröm. Fordulat várható? Végre fellélegezhünk? Az Egyház újra népszerű lesz, és fiatal? Felvirágzik?” – teszi fel a kérdést Stefan Kiechle SJ, hangsúlyozva, hogy természetesen bizonyos fokú óvatosságra van szükség: a keresztelések összesített száma Franciaországban a 2020-as, majd a 2023-as évet vizsgálva négyszázazerről kétszázazerre csökkent. A gyerekkorban meg nem kereszteltek későbbi, felnőttkori keresztség által történő „visszahódítása” tehát továbbra is csekély mértékű. Összehasonlításképpen: Németországban a 14 éves és annál idősebb katekumenek (katolikus) keresztelőjének száma a 2016-os 3240-ről 2020-ban 1548-re csökkent (ami részben a koronavírusnak volt köszönhető); 2024-ben pedig 2075-re emelkedett.

Hogyan értelmezhető ez a franciaországi változás? A jelenlegi fellendülés még újkeletű, az elmúlt évtizedekben többször emelkedtek és csökkentek e számok. Összességében tapasztalható, hogy a fiatalok a vallás felé fordulnak: az evangéliumi egyházak, a konzervatívabb katolicizmus, de számottevően az iszlám felé is – vajon elsődlegesen a radikalitást, az abszolútumot keresve? Vagy biztonságot egy stabil közösségi struktúrában belül, egyértelmű szabályokkal? Az újonnan megkereszteltek közül némelyek egyébként hamarosan újra elfordulnak a hittől, az Egyháztól. Ezért sem lehet egyértelműen értelmezni a jelenséget. Szabad örülni annak, hogy a hit és az egyház újra vonzó a fiatalok számára, de még nem lehet látni, hogy mennyire lesz tartós, hatékony és meghatározó ez a kezdetben tapasztalható változás. Egy szétszórt, válságok sújtotta világban tud-e újra nagyobb támaszt nyújtani, új irányt mutatni, a felfelé irányulásra ösztönözni az ősi keresztény hit és intézményei?

És mi a helyzet Németországban? „A hírek szerint jelenleg többen jelentkeznek keresztségre felkészítő kurzusokra, főként fiatalok. Magam pedig arra figyeltem fel, hogy az utóbbi időben több fiatal férfi vesz részt a vasárnapi szentmiséken a belvárosi templomokban. E két jelenséget még nem támasztják alá statisztikai adatok, de reménytelen jelek lehetnek. Franciaország példát mutat számunkra?” – teszi fel végül a kérdést írásában Stefan Kiechle.

Fordította: Gátas Judit

Forrás: Katholisch.de

Nem maradt üres a húsvéti asztal

Eredményes volt
a Karitás országos nagybőjti
élelmiszergyűjtése

Eredményesen zárult a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által meghirdetett és a Katolikus Karitás által koordinált „Tartós szeretet” elnevezésű nagybőjti élelmiszergyűjtés. Az országos összefogásnak köszönhetően több mint nyolcvanhét tonna élelmiszer és négymillió forintnyi pénzádomány gyűlt össze, így több mint tízezer nélkülöző család kaphat segítséget a húsvéti ünnepek előtt.

A március 15. és 22. között meghirdetett segélyakció során a plébániákra, gyűjtőpontokra és az áruházi gyűjtések helyszíneire lisztet, rizst, száraztésztát, olajat, konzerveket, instant leveseket és más tartós élelmiszereket hoztak az adományozók. Sokan online felajánlással és a 1356-os adományvonal hívásával is csatlakoztak a kezdeményezéshez. Többen édességet is helyeztek a csomagokba, hogy a gyermekek számára is teljesebb lehessen az ünnep öröme.

A gyűjtés sikeréhez országsszerte jelentősen hozzájárult a tizenhat egyházmegyei karitás 730 csoportja: közülük nagyon sokan kapcsolódtak be az adományok fogadásába, rendezésébe és gyűjtésébe, és ezekben a napokban is azon dolgoznak, hogy húsvét előtt eljuttassák az élelmiszercsomagokat a rászoruló családokhoz. A nélkülözés sokak számára nemcsak anyagi terhet jelent, hanem magányt, bizonytalanságot és kiszolgáltatottságot is. Éppen ezért a nagybőjti segítségnyújtás több mint adományozás: a másik ember észrevétele, a felé forduló figyelem és a szeretet cselekedete.

A gyűjtésből a határon túlra is jutott segítség: a Katolikus Karitás egy tonna tartós élelmiszerből álló adománnyal érkezett április 1-jén a Szabadkai Egyházmegyei Karitás (Caritas Subotica) központjába, hogy húsvét előtt támogatást nyújtson a vajdasági hátrányos helyzetű családoknak. Az ünnepélyes átadáson Paskó Csaba, a Caritas Szabadka elnöke; Zagyva Richárd, a Katolikus Karitás országos igazgatója és Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára, a Karitatív Tanács elnöke mondott beszédet, valamint jelen volt Csallóközi Eszter főkonzul, Magyarország szabadkai főkonzultusa képviselőjében és Ric Gábor, a Caritas Szabadka igazgatója.

Az eseményen Ric Gábor köszöntötte a megjelenteket, majd átadta a szót Zagyva Richárdnak. A magyar Katolikus Karitás országos igazgatója a sajtóesemény háttérét ismertette elmondta, hogy a nagybőjti élelmiszergyűjtésnek kettős célja van mindig Magyarországon, hogy az irgalmas szeretet gyakorlását ki tudják fejteni, és személyes és valós segítséget vigyenek: „Azoknak a családoknak is jusson az asztalára, akiknek nehezebb megélni az ünnepet, és az emberi méltóságot is tudjuk erősíteni a tekintetben, hogy amikor ellátogatnak a karitászönkéntesek a családokhoz, elviszik nekik a remény üzenetét.” Hangsúlyozta, hogy szeretettel támogatják a vajdasági rászorulókat is, és örömeikre szolgál, hogy tudják segíteni a szabadkai karitás áldozatos munkáját.

Paskó Csaba arról beszélt, hogy a magyar Katolikus Karitás támogatásával, a falgondno-

ki szolgálattal együttműködésben ma mintegy ezerkétszáz idős, magányos embert látnak el Vajdaság-szerte. Kiemelte: ez nem pusztán számadat, hanem ezerkétszáz emberi sors, ami mögött hosszú évek következetes, áldozatos munkája áll. Hozzátette, az együttműködés nemcsak intézmények találkozása, hanem az értékek szövetsége is, amelyet a hit, a felelősség, a nemzeti összetartozás és az ember iránti szeretet tart össze.

Soltész Miklós a Karitatív Tanács csaknem három évtizedes munkáját idézte fel. Rámutatott: a tanács hat segélyszervezet együttműködésére épül, és a Katolikus Karitás mellett több más egyházi és civil szervezet is részt vesz benne. Kiemelte, hogy ezek a közösségek nemcsak Magyarországon, hanem a Kárpát-medencében és más térségekben élő rászorulókat is segítik. Példaként említette a 2015-ös migrációs válságot, valamint az orosz-ukrán háború nyomán végzett segítségnyújtást, továbbá hangsúlyozta az élelmiszermentés és az ünnepekhez kapcsolódó gyűjtések jelentőségét. Megköszönte, hogy a támogatás a vajdasági magyar közösségekhez is eljut, és elismeréssel szövegezte a Vajdasági Karitás szolgálatáról.

A Katolikus Karitás kiemelt figyelmet fordít a családok, idősek, betegek, fogyatékosokkal élő, katasztrófák áldozatainak megsegítésére. A szervezet munkájának előmozdítására most a személyi jövedelemadó (SZJA) 1%-ának felajánlásával is van lehetőség, amiről az alábbi oldalon tájékozódhatnak az érdeklődők: karitasz.hu/egyszazalek

**Forrás: Katolikus Karitás
Fotó: Vermes Tibor**

Élő hit és élménnyé formált örökség

Treer Évával,
az Esztergom–Budapesti
Főegyházmegye
vallásturisztikai
felelősével beszélgettünk

Treer Éva az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye vallási turizmusért felelős stratégiájának vezetőjeként képviselheti Magyarországot a kolumbiai Guadalajara de Bugában megrendezett IV. Nemzeti Vallási Turizmus és Örökség Kongresszuson. Kolumbiából nemcsak kapcsolatokat, hanem az élő, érzelmekben gazdag hit megélésének tapasztalatát is hazahozta. A konferencián pedig azt mutatta meg, miként válhat a magyar egyházi örökség komplex élménnyé, melyben a kultúra, a gasztronómia és a spiritualitás egymást erősítve van jelen.

– A Kolumbiában márciusban megrendezett vallásturisztikai kongresszuson bemutathatta az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye vallásturisztikai értékeit. Mit érdemes tudnunk erről a tanácskozásról?

– Guadalajara de Buga negyedik alkalommal adott otthont a Nemzeti Vallásturizmus és Örökségvédelmi Kongresszusnak. A média a „vallásturizmus epicentrumaként” emlegeti ezt a kolumbiai kisvárost. A konferenciát magas szintű szervezettség, alapos előkészítés jellemezte, és jelentős sajtóvisszhang kísérte. Mintegy húsz sajtóorgánium volt jelen a helyszínen, folyamatosan interjúk készültek a résztvevőkkel. Érdekes, hogy a konferencia

nem pusztán szakmai tanácskozás volt, széles közönség előtt zajlott. A vallásturizmus a város fejlődésének szerves része, így a helyi kereskedelmi kamara és az önkormányzat is tevékeny, kezdeményező szerepet vállal a város vallásturisztikai fejlesztésében. Az elsődleges céljuk, hogy válaszokat találjanak arra, miként lehet az évente mintegy 1,2 millió zarándokot turistává is tenni, hogyan lehet elérni, hogy hosszabb időt töltsenek a városban.

– Minek köszönhető, hogy Magyarország, illetve az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye bemutatkozhatott ezen a fórumon?

– A Vallásturisztikai Világhálózat (World Religious Tourism Network – WRTN) mint globális platform a vallási turizmus fejlesztését, a kulturális párbeszédet és a fenntartható, közösségeket is támogató együttműködést segíti elő. Míg Dél-Amerikában és a spanyol nyelvterületeken aktív, addig Közép-Európában, így Magyarországon egyelőre kevésbé ismert szervezet, ezért eddig korlátozottabb volt a tagság kiépülése is. Mi az elmúlt év során kerültünk kapcsolatba velük, és ez az együttműködés új távlatokat nyitott számunkra. A WRTN támogatásának köszönhetően kaptuk a megtisztelő felkérést arra, hogy a kongresszuson bemutassuk Magyarországot, illetve az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye vallásturisztikai értékeit.

– Egy számunkra ismeretlen, de Dél-Amerikában zarándokok millióit vonzó város adott otthont a konferenciának. Milyen település Guadalajara de Buga?

– Ez a városka Kolumbia egy eldugottabb részében található, mintegy százhuszezren lakják. Nagy múltra tekint vissza, az 1500-as évek közepén alapították, és a csodatévő Krisztus-feszülete tette ismertté. Ennek története is a 16. századra nyúlik vissza: a hagyomány szerint egy szegény asszony a folyóban talált egy kis feszületet, amely aztán növekedni kezdett. Hamarosan különleges tisztelet övezte a keresztet, számos csodát tulajdonítanak neki, és Buga városának egyik legfontosabb vallási jelképévé vált. Ma a 20. század elején épült Señor de los Milagros (Csodák Ura) -bazilikában őrzik. A basilica minor címet viselő kegyhelyet redemptorista misszionáriusok tartják fenn, évente mintegy 1,2 millió zarándokot fogadnak. A látogatásom napján tizenegy misét mutattak be, és a gyónatás – nyolc atyával – folyamatos volt.

– Mit tanulhat Magyarország a latin-amerikai vallásgyakorlatból?

– Azt, ahogyan és amilyen mélységben megélik a hitüket az ott élő emberek. A hitéletük sokkal érzelmedúsabb, kifejezőbb és mélységeiben gazdagabb. A szentmisén a Krisztussal való találkozás öröme átjárja az énekeiket. Az embereket érezhetően öröm tölti el, hogy részt

vehetnek a szentmisén, és együtt lehet részük benne. Érzelmekkel jobban kifejezett, talán szabad így fogalmazni, kollektív vallásosságot élnek meg. Nagyon szép volt látni, ahogy egyszerre rezdült a templomban egybegyűlt sokaság. A miséző pap személyesen hozzájuk szólt. Nekem pont aznap volt a születésnapom, és engem is megemlített. A liturgia végén rengetegen meg akartak ölelni a templomban jelen lévők közül. Nekünk talán idegen szokás, de ott nagyon fontos, hogy az ajándéktárgyaik, a színes kegyesobrok konkrét alakot öltenek, emberi arcuk révén könnyebben tudnak kötődni hozzájuk a hívek. A nagyhétre való készülődés jegyében például egy közel kétméteres, színes Krisztus-fej szobrot állítottak fel a bazilika előtt.

– Interjúk is mutatják, mennyire felkeltették a kongresszus résztvevőinek érdeklődését a magyarországi vallásturisztikai kezdeményezések. Mit hangsúlyozott az előadásában?

– Egyrészt azt emeltem ki, hogy turisztikai termékfejlesztést csak szilárd alapokra lehet építeni, ezért elengedhetetlen a saját örökségük feltérképezése és kutatása. Különösen azon értékeké, amelyek egyházi és turisztikai szempontból egyaránt relevánsak. Hangsúlyoztam, hogy az Egyház megkerülhetetlen szerepet tölt be a vallásturizmusban. Mi itthon egyházi oldalról is aktívan igyekszünk tenni a vallásturizmus fejlesztéséért.

Beszámoltam arról is, hogyan lehet komplex élménnyé építeni ezt a kínálatot: Például az esztergomi Érseki Simor Könyvtárban fellelt 19. századi recepteket közreadtuk könyv formájában, megkóstolható menüsört is összeállítottunk, és tematikus sétát dolgoztunk ki mindezek bemutatására. Kulturális, zenei programokon, valamint művészeti és történelmi értékeken keresztül is megszólítjuk a látogatókat, akik gyakorta nem kifejezett vallási motivációval érkeznek, a kultúrára azonban nyitottak. A tematikus programokat, amelyek mindig több területet érintő bemutatások, nagy érdeklődéssel fogadják, és így a vallási örökség is megélhetővé, érthetővé és élményszerűvé válik számukra. Ugyanakkor azt is hangsúlyoztam, a turizmust mi nem célnak tekintjük, hanem eszköznek az egyházi értékek bemutatására, a kulturális örökség megőrzésére, valamint jó lehetőségnek a hívó és az istenkereső emberek megszólítására. Mindez tehát alkalom arra, hogy a látogatók találkozhassanak Istennel, önmagukkal és embertársaikkal.

– Milyen lehetőségeket lát a nemzetközi együttműködés, például közös zarándokutak vagy turisztikai programok terén?

– Alapvetően fontosnak tartom a jelenlétet, azt, hogy tudjunk egymásról, hiszen ez lehetőséget nyújt a tapasztalatcserére, a jó gyakorlatok megosztására. A konferencia nemcsak a bemutatkozásra teremtett alkalmat, hanem a kapcsolatok építésére is. Ezek pedig a jövőben további együttműködések alapját képezhetik egy közel hatvanmillió lakosú országgal, és tágabb értelemben a spanyolajkúak világával. Tervez-

ük, hogy jövőre részt veszünk a Fatimában rendezendő vallásturisztikai eseményen is. Ezen a nemzetközi szakmai találkozón (International Workshops on Religious Tourism – IWRT) mintegy százharminc nemzetközi utazásszervezővel nyílik lehetőség a találkozásra, több mint harminc országból. A program konferenciákat és szakértői kerekasztal-beszélgetéseket tartalmaz, melyeken a résztvevők betekintést kapnak a vallási turizmus legújabb trendjeibe és kihívásaiba.

– Az Esztergom-Budapest Főegyházmegyei Turisztikai Iroda vizuálisan igényes honlapján azonnal szembetűnik a lelki és a kulturális tartalom egyensúlya. Nyitott fülekre, szívekre talál a bemutatkozás ezen módja?

– Azt látjuk, hogy a zene, a művészetek, a gasztronómia valóban sokakat meg tudnak szólítani. Bízunk abban, hogy ezek az élmények a hit iránt is nyitottságot ébreszthetnek. Kihívást jelent persze, hogy miként tudunk egyszerre adni – leegyszerűsítő megfogalmazással élve – a zarándoknak és a turistának. Tapasztalataink szerint ugyanis az, aki mélyebb hitélményre törekszik, inkább elkerüli a turisztikai látogatási időszakokat, és olyan közönséget keres, ahol a jobban, mélyebben meg tudja élni a hitét. A kulturális érdeklődéssel érkező turistákban pedig legtöbbször ott van egy belső megismerési vágy. Számukra tudunk olyat mutatni, ami segítheti, vezetheti őket a vallás megértése felé. Nagyon fontos, hogy a vallási örökségünk bemutatása hiteles legyen. Felfokozott világban élünk, sokan keresik az elcsendesedést, a koncentrált élményeket, és megvan az igény a spiritualitásra is.

– Mely vallási és kulturális értékek iránt a legnagyobb az érdeklődés az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyében?

– Templomaink építészeti és művészeti értékei, gazdag gyűjteményeink iránt kiemelt az érdeklődés. Nagyon kedveltek az úgynevezett élménykiegészítő elemek is, például egy kupolalátogatás, egy jó kávé elfogyasztása közel hatvanméteres magasságban, rálátással a Dunára. Egyre keresettebbek a komplexebb vallásturisztikai termékek, például a tematikus séták, amelyek a vallási örökséget új aspektusból, tematikus ívre fűzve mutatják be. Az Imagine Budapesttel eddig öt ilyen programot dolgoztunk ki. Most készül egy következő, amely különleges térbe invitálja a látogatókat: egy gasztronómiai séta keretében az esztergomi Primási Palotában található éppen maradt 19. századi konyhába léphetnek majd be. A szálloda-

hajón érkező vendégek számára az esztergomi bazilika meglátogatásán túl felkínáljuk hazánk egyik leggazdagabb egyházi könyvtárának, az Esztergomi Főszékesegyházi Könyvtárnak a bemutatását is. Ennek során a 19. századi építető primások étkezési szokásai is betekintünk, izgalmas gasztrotörténeti utazássá bővítjük a programot. Az *Ételek a primási asztalról* című könyvet alapul véve az eredeti receptek nyomán eleink desszertjeit is megkóstolják a bazilika Panoráma kávézójában. Igyekszünk figyelni arra is, hogy mindig kapcsolódjunk az adott csoport saját kultúrköréhez. Például egy spanyol beutaztatók számára készült vallásturisztikai sétán a szakemberek az esztergomi Bibliothecában őrzött *Don Quijote*-kiadást is megmutatták a látogatóknak, akik a kötet régi spanyol nyelvezetét is tanulmányozhatták.

– Milyen tapasztalataik vannak a digitális eszközök – például a mobilalkalmazások – bevezetésével kapcsolatban?

– A ChurchApp Esztergom-Budapest digitális idegenvezető alkalmazásunkon keresztül

a látogatók önállóan is felfedezhetik legjelentősebb templomainkat és intézményeinket, megismerhetik azok építészeti jellegzetességeit, történelmi vonatkozásait, különleges műalkotásait és kevésbé ismert érdekességeit. Az alkalmazás hat nyelven érhető el, növekvő letöltési tendenciát tapasztalunk: 2025-ben már 27.100 személy töltötte le a ChurchAppot. A legnépszerűbb útvonal tavaly a budapesti Szent István-bazilika volt, ezt nyelvtől függetlenül átlagosan négy-hétezer alkalommal töltötték le.

Jó volna még többet foglalkozni ezzel a területtel, gyorsan fejlődő technikai környezetünkben elengedhetetlen így kommunikálnunk a vallásturisztikai területeken is. Idén szeretnénk nagyobb figyelmet fordítani a közösségi médiára, és olyan tartalmakkal jelentkezni, amelyekkel jobban megszólíthatók a fiatalok is.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Sorsokat formáló alkalom

Rekordszámú önkéntes készül a 30. ÁGOTA Táborra

Rekordlétszámú önkéntes gyűlt össze Szegeden az ÁGOTA közösség március végi háromnapos képzésén, ami jól mutatja, hogy egyre többen érzik fontosnak a gyermekvédelmi gondoskodásban élő fiataloknak való segítségnyújtást. Az oktatás nemcsak elméleti felkészítés, hanem valódi lelki és gyakorlati alapozás is, amely nélkülözhetetlen a jubileumi, 30. nyári tábor sikeréhez.

A harmincéves ÁGOTA közösség idén minden eddigénél nagyobb érdeklődés mellett készül a programra. Szegeden már a tavasz is különleges készülődés jegyében telt: a Csongor téri közösségi ház megtelt élettel, amikor önkéntesek százai érkeztek az ÁGOTA közösség képzésére. A hangulat egyszerre volt izgatott és elhivatott – nem véletlenül, hiszen idén kerek évfordulóhoz érkezett a szervezet – számolt be a *Délmagyar.hu*. A szervezők szerint még soha nem volt példa arra, hogy ennyien jelentkezzenek a tavaszi képzésre. Tapasztalt segítők és első alkalommal érkező fiatalok egyaránt helyet foglaltak a padsorokban, hogy felkészüljenek az év egyik legfontosabb feladatára: a nyári ÁGOTA Táborra.

A magas részvétel nemcsak számokban mérhető siker, hanem annak a jele is, hogy egyre többen érzik fontosnak a közösségi felelősségvállalást. Egy olyan ügy mellett állnak ki,

amely csendben, de annál mélyebben formálja a résztvevők életét. Az önkéntesképzés során a jelentkezők nem pusztán szervezési feladatokra készülnek. A program célja, hogy megértsék a gyermekvédelmi rendszerben élő fiatalok helyzetét, és képesek legyenek kezelni azokat a nehézségeket, amelyekkel ezek a gyerekek nap mint nap szembesülnek. A bizalomépítés, a traumák feldolgozása és az érzelmi támogatás mind olyan terület, ahol az önkéntesek kulcsszerepet játszanak. Ez a munka nem látványos, mégis sorsokat formál.

Az év egyik legfontosabb eseménye a jubileumi, 30. ÁGOTA Tábor lesz, amelyet július végén rendeznek meg Tass-Alsószenttamáson. A tizenegy napos programon mintegy ezer fiatal vehet részt – olyan gyerekek, akik számára ez az időszak sokszor többet jelent egy egyszerű nyaralásnál. A tábor élményekkel, közösségi programokkal és terápiás elemekkel

segíti a résztvevőket abban, hogy önbizalmat és jövőképet kapjanak. Sokuk számára ez az év legfontosabb kapaszkodója.

Kapaszkodót adni évről évre

Az önkéntesek között sok a visszatérő segítő is. Közéjük tartozik Koskai Odett szegedi egyetemi hallgató, aki már évek óta része a közösségnek. Mint mondta, minden alkalommal új tapasztalatokkal gazdagodik, de a legnagyobb élményt az jelenti számára, hogy valódi segítséget nyújthat.

Ez a szemlélet adja az ÁGOTA közösség erejét is: nem egyszeri akcióról van szó, hanem hosszú távú elköteleződésről. Harminc év alatt generációk nőttek fel úgy, hogy valaki ott volt mellettük, figyelt rájuk, és hitet adott nekik.

**Forrás: Szeged-Csanádi Egyházmegye;
Délmagyar.hu
Fotó: Karnok Csaba**

Krízisek korában

Szimpozium a katasztrófapszichológiáról

A krízisekkel egyre inkább átszőtt világban a katasztrófák nemcsak fizikai, hanem mély pszichológiai következményekkel is járnak. E gyakran háttérbe szoruló szempontra hívta fel a figyelmet a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Karán (PPKE BTK) március 27-én tartott katasztrófapszichológiai konferencia, amely a szakmai felelősség és a felkészültség kérdéseit állította fókuszba.

A Magyar Pszichológiai Társaság a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kara Pszichológiai Intézetének

társ szervezésében rendezte meg *Katasztrófa-, Trauma- és Krízispszichológiai Szekciójának* negyedik tudományos konferenciáját. A *Fókuszban a katasztrófapszichológia* címet viselő, a szekció fennállásának 15. évfordulóját is ünneplő esemény iránt kiemelkedő érdeklődés mutatkozott: több mint száz résztvevő regiszt-

rált, ami jól jelzi a téma növekvő társadalmi és szakmai jelentőségét.

A tanácskozást Birher Nándor, a PPKE BTK dékánja nyitotta meg. Beszédében hangsúlyozta, hogy a 21. század a krízisek és a bizonytalanságok kora, amelyben különösen fontosá válik az emberi helytállás és a szakmai felkészültség. Kiemelte: a katasztrófapszichológia középpontjában nem maga a katasztrófa áll, hanem az ember. Mint mondta, a szeretet nem pusztán érzelem, hanem cselekvő viszony: segítünk, akinek szüksége van ránk, és ez a hozzáállás a katasztrófapszichológia alapja is, amely az értelmetlenség közepette is az értelem megtalálására törekszik nem elméleti, hanem gyakorlati módon. Lezsongozta: „a katasztrófák korában is van remény”, amennyiben az ember képes a másik felé fordulni és felelősen cselekedni.

A köszöntő után rangos hazai és nemzetközi előadók osztották meg a jelenlévőkkel kutatási eredményeiket és gyakorlati tapasztalataikat. A konferencia előadásai átfogó képet adtak a katasztrófapszichológia elméleti alapjairól és gyakorlati alkalmazásairól egyaránt. Kiemelt figyelmet kapott a közösségi reziliencia és a társadalmi felkészültség kérdése, valamint az, hogy a múlt tapasztalataiból hogyan lehet hatékonyabb válaszokat kialakítani a jelen és a jövő krízishelyzeteire. Szó esett az egyéni krízisekről – különösen a serdülőkori mentális problémákról és az öngyilkosság megelőzéséről –,

valamint a humanitárius helyzetekben végzett pszichológiai segítségnyújtás sajátosságairól is.

A gyakorlati megközelítések között megjelentek a krízisintervenció különböző formái, a pszichológiai elsősegélynyújtás módszerei, valamint olyan alternatív eszközök, mint a meseterápia vagy a terepmunkán alapuló tapasztalatok feldolgozása. A konferencia zárószakaszában az innováció és a kutatás került a középpontba: olyan új megközelítések, amelyek a traumák mérhetőségére, a halmozott krízisek hatásaira és a hatékonyabb beavatkozási lehetőségekre

fókuszálnak. Ezek a témák azért bírnak kiemelt jelentőséggel, mert a modern társadalmakat egyre gyakrabban érő komplex válsághelyzetek – a háborús konfliktusoktól a migráción át a klímaváltozásig – csak olyan pszichológiai eszköztárral kezelhetők, amely egyszerre épít tudományos alapokra és gyakorlati tapasztalatokra.

A rendezvény egyik fontos üzenete az volt, hogy a pszichológiai segítségnyújtás nem csupán reakció a traumára, hanem a megelőzés és a felkészítés kulcsfontosságú eszköze is. Emellett hangsúlyosan megjelent az a szemlélet, hogy a krízisek – megfelelő szakmai támogatás mellett – nemcsak veszteséget jelentenek, hanem a megértés és a fejlődés lehetőségét is magukban hordozzák.

Forrás és fotó: Pázmány BTK

Az összecsapás mindössze másfél óra volt

A mohácsi csata 500. évfordulója alkalmából rendeztek konferenciát a Pázmányon

A mohácsi csata közelgő 500. évfordulója alkalmából rendeztek historiográfiai konferenciát a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen március 19-én. A tanácskozársra az ország minden részéről és a határon túlról is érkeztek érdeklődők. A tizenöt előadó fél évezred értelmezési hagyományát tekintette át az ütközet másnapjától saját korunkig hadtörténeti, pénztörténeti és historiográfiai szempontokból.

A konferencia kezdetén Óze Sándor és Hidas Zoltán, a PPKE Bölcsész- és Társadalomtudományi Karának professzorai beszéltek arról, mit jelentett ötszáz év alatt a magyar társadalom számára Mohács, hogyan változott a csatához és emlékezetéhez kapcsolódó kollektív tudás, és ennek milyen politikai és társadalmi dimenziói voltak.

Óze Sándor intézetvezető (PPKE BTK Történettudományi Intézet) elmondta: már a 16. század történetírói sorsfordító ütközetként írták le a mohácsi csatát, majd a 19. században Horváth Mihály „epochális csataként” hivatkozott rá. Az 1848–49-es eseményekben politikai szerepet vállaló Horváth Mihály gondolatmenetében Mohács sorsfordító jelentőségét az adta, hogy következtében idegen dinasztia, a Habsburg-ház került az ország élére. A 20. század második

zálódás egyszerre olvasztott magába bibliai és varázsmesei elemeket, sőt a mohácsi csata emlékezete a Maszada erőd tragikus elvesztésével hozható párhuzamba. Míg a Josephus Flavius által megörökített zsidó háború a Római Birodalom peremvidékén zajlott, addig az 1526-os mohácsi ütközetre a keresztény Európa peremvidékén került sor: mindkettő a reménytelen hősiesség és az ellenállás jelképévé vált.

Háborúban hallgatnak a múzsák?

A csatáról folytatott vita már másnap elkezdődött – derült ki Kasza Péter (SZTE BTK – MNMKK OSZK) előadásából, aki Brodarics István, az egyetlen szemtanú *Historia verissima* (Leghitelesebb történet) című írásának kontextusával és hatásával foglalkozott. Az összecsapás egyetlen beszámolójaként számoltartott leírás eleve egy emocionális vitahelyzetben keletkezett – hangsúlyozta, hozzátéve, hogy ennek ellenére Brodarics előszavát, amely motivációit megindokolta, egészen a 19. század második feléig mellőzte minden kiadó. Noha a történettudomány régóta feltételezte az előszóban emlegetett „egy bizonyos vádló” kiletét, Johannes Cuspinianusszal végül csak krimibe illő fordulatok után, egy 2018-ban előkerült levél alapján lehetett végleg azonosítani. Kasza Péter felhívta a figyelmet arra is: noha közhely, hogy háborúban hallgatnak a múzsák, valójában az 1526-ot követő mintegy nyolcven évben a múzsák egyáltalán nem hallgattak el, „csak műfajt váltottak”, és a korábbi reneszánsz-humanista témák helyett a történetírói tevékenységre került a súlypont, megalapozva ezzel a Mohács-kép összetettségét.

Volt török haditerv Mohácsnál, de nem a csata megvívására – fogalmazta meg Négyesi Lajos ezredes (Nemzeti Köszolgálati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar). Az oszmán történeti forrásokat stratégiai szempontból értelmező kutató arra mutatott rá, hogy a védekezésre berendezkedett magyar hadsereggel szembeni taktika sokáig bizonytalan volt, a szultán több tanácsot is kikért. Az elsőpró török győzelemben végül kulcsszerepet játszott egy bevett zavarkeltési technika. A könnyűlovas akindzszik ugyanis – amikor a magyar had már csatarendbe állt – rajtaütöttek a keresztény táboron, fosztogatni és pusztítani kezdték a sátrakban

maradt fegyvereket, élelmet, szállítóeszközöket és felszerelést, ez pedig megbontotta és kényesztámadásba hozta a sereget. „Ha én most összeszedném a fogastra akasztott kabátokat és táskákat, és kiszaladnék velük a teremből,

vége lenne a konferenciának, mert mindenki az értékei védelmére kelne. Ugyanez a logika zajlott a csataterén is.”

Az anyagi háttér

A csata megvívásához szükséges anyagi háttér, a Magyar Királyság költségvetése rengeteget változott Mátyás halálától 1526-ig. A Jagelló-kor pénzreformjának az udvar mozgásterére gyakorolt hatását Kálnoki-Gyöngyössi Márton (Nemzeti Köszolgálati Egyetem Nemeskürty István Tanárképző Kar) ismertette. Míg Mátyás idejében az aranyforint és a számítási forint egymással egyenértékű volt, addig az 1520-as években gombértékű, alacsony nemesfémtartalmú moneta nova árasztotta el az országot, egyre nagyobb inflációt okozva. Mohács előestéjén, amikor a had felszerelése létfontosságúvá vált, a VI. Adorján pápától 1522–23-ban kapott ötven ezer dukát már csupán negyedét-harmadát érte.

Az ütközethez számos toposz tapadt, ezeket Tóth Gergely (ELTE Humán Tudományok Kutatóközpontja Történettudományi Kutatóintézet) előadása vette sorra. Kiemelte, hogy bár az összecsapás mindössze másfél óra volt, az „értelmezési háború” azóta is, immáron ötszáz éve zajlik. Historiográfiai áttekintésében kitért arra, hogy „szándékosan késett-e” Szapolyai János a csatából; valóban a „gyenge Jagellók” és az „önző főurak” lehetetlenítették-e el a felkészülést; „Tomori Pál felelőssége volt-e” a vereség; vagy éppen „Mohács okozta-e a reformáció hazai elterjedését”. Mint fogalmazott: a történettudománynak ma is feladata e toposzok genezisének feltárása és értelmezése, mérlegre téve az időtálló közhelyek igazságtartalmát.

Forrás és fotó: PPKE Bölcsész- és Társadalomtudományi Kar

felében zajló, cseppet sem ideológiamentes Mohács-vita köztudatba emelte a témát, amely számos tudományos kutatást is inspirált.

Hidas Zoltán szociológus, intézetvezető (PPKE BTK Szociológiai Intézet) ezzel összhangban arra hívta föl a figyelmet, hogy a reformkortól fogva az újkori vitákban „mitikus eseményé” nőtt a „sorsszerű” és „megnyerhetetlen” ütközet, Mohács emléke, hiszen az azóta eltelt idő értelmezésének viszonyítópontja továbbra is a tragikus csatavesztés maradt. Jan Assmann idézve hangsúlyozta: „az vagyunk, amire emlékezünk”, majd kitért arra is: a miti-

Már Kecskeméten is hallható a Magyar Katolikus Rádió

A Magyar Katolikus Rádió a feltámadás ünnepén újabb fontos mérföldkőhöz érkezett: húsvéthétfőn elindult kecskeméti adója. A 95,3 MHz-es frekvencián sugárzott adás révén a rádió immár huszonöt földfelszíni állomással rendelkezik, így országosan több mint négymillió hallgatóhoz juthat el, hogy eligazítást, lelki támaszt és reményt nyújtson az élet mindennapi kérdéseiben.

Március 28-án, szombaton, a kecskeméti nagytemplom (Urunk mennybemenetele társasékegyház) falai között ünnepi szentmisével egybekötve jelentette be a Magyar Katolikus Rádió a kecskeméti frekvencia elindítását, és ismertette az új helyi sugárzás részleteit az egybegyűttekkel.

A Magyar Katolikus Rádió életében különleges jelentőséggel bír a kecskeméti bővülés: a folyamatos terjeszkedés részeként ez a huszonötödik földfelszíni frekvencián sugárzó adóállomása, ahol megszólalhat az örömhír üzenete. A 95,3 MHz-en elérhető adás nemcsak a városban, hanem annak környékén is erősíti

a rádió jelenlétét az Alföldön. A tervek szerint a régióban az idei évben további új frekvenciák bekapcsolása is várható, lehetővé téve, hogy egyre több hallgatóhoz jusson el az értékeket, hitet és lelki támaszt közvetítő műsorok üzenete.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által 2004-ben létrehozott rádió működésében a kulcsszó nem más, mint a hit, a lélek örökmécsese. Elsődleges célja a közjó szolgálata: a keresztény életfelfogás és erkölcsiség megerősítése, terjesztése a magyar társadalomban. Közszolgálati műsorstruktúrája nem csupán a tájékozódást szolgálja, hanem aktívan közvetíti a Katolikus Egyház tanítását, ápolja a magyar és az egyetemes kultúra értékeit, és segít megőrizni anyanyelvünk gazdagságát a jövő nemzedékei számára.

A rádió napi hallgatottsága meghaladja a kétszázezer főt. A kecskeméti frekvencia bekapcsolásával újabb kapu nyílt meg, melyen

keresztül a rádió értékközvetítő műsorai – az operarészletektől és táncdallamoktól a rockslágerekig, a tanítástól a mindennapi tájékoztatásig – még szélesebb hallgatói közönséghez juthat el, és segítheti a hallgatók eligazodását életük mindennapjaiban.

„Nagy örömmel tölt el bennünket a kecskeméti bővülés. A Magyar Katolikus Rádió így húsvét ünnepén nemcsak a feltámadás örömeit közvetíti, hanem bővülésével újabb közösségeket érhet el, és folytathatja küldetését a hit, a kultúra és a közjó szolgálatában” – nyilatkozta Radetzky András, a rádió vezérigazgató-helyettese.

Forrás és fotó: Magyar Katolikus Rádió

Fókuszban a nők

Rendhagyó alkalmak a Pécsi Egyházmegye férfitalálkozóin

2026 szeptemberében immár hatodik évébe lép a Pécsi Egyházmegye nagy sikerű férfitalálkozó-sorozata. A Felföldi László megyéspüspök által életre hívott program idén rendhagyó elemeket is tartalmaz: a különböző helyszíneken egy-egy alkalomra a hölgyeket várják.

A szervezők célja, hogy a családok összetartó női szerepeket, valamint a női lélek nehézségeit két különböző szemszögből – a férfi és női oldalról – is megvizsgálják. Ennek jegyében a rendezvény-sorozat szakít az eddig megszokott formájával, a második találkozóra ugyanis ezúttal kizárólag nőket várnak, lehetőséget teremtve arra, hogy a hallottakat a férjükkel együtt otthon, akár családi körben vitassák meg.

A női fókuszú alkalmat követően a sorozat visszatér az eredeti kerékvágásba.

Forrás és fotó: Pécsi Egyházmegye

FATIMAI ZARÁNDOKLAT

április 29 - május 4. | 6 nap | 449.900 Ft/fő

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT

április 29 - május 3. | 5 nap | 159.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN

május 11-17. | 7 nap | 399.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT A CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚBA

május 20-25. | 6 nap | 199.900 Ft/fő

ZARÁNDOKKÖRÚT DÉL-OLASZORSZÁGBA

NÁPOLY, AMALFI-PARTVIDÉK, CAPRI SZIGETE, VEZÚV

június 2-7. | 6 nap | 519.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT MEDJUGORJÉBA

AZ ELSŐ JELENÉS ÉVFORDULÓJÁN

június 23-27. | 5 nap | 164.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT

június 27-30. | 4 nap | 319.900 Ft/fő

BALTIKUMI ZARÁNDOKKÖRÚT

július 5-13. | 9 nap | 779.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT MÁRIACELLBE ÉS ALTÖTTINGBE

július 24-26. | 3 nap | 159.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN

augusztus 17-23. | 7 nap | 409.900 Ft/fő

NAGY ZARÁNDOKLAT

LA SALETTE, LOURDES, SANTIAGO DE COMPOSTELA, FATIMA

augusztus 28 - szeptember 6. | 10 nap | 689.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA

+36 20 500 5050 | www.viasacra.hu

A pap a mennyország embere

Emlékezés Katona István atyára

Életének 86., papságának 62. évében, 2026. április 7-én hajnalban Katona István protonotárius, tiszteletbeli kanonok, nyugalmazott plébános megtért Teremtőjéhez – tudatta az Esztergom-Budapesti Főegyházmege. Katona István atya az Emmausz Közösség alapítója és a hazai katolikus karizmatikus megújulás meghatározó alakja volt, aki derűs hittel és a Szentlélek tüzevel szolgálta Egyházát. A következőkben Kovács Zoltán, a budapesti Szent István-bazilika helyettes plébánosa búcsúzik az elhunytól.

Tízéves fiúcskaként, a hittől még távol járva léptem be először a pesti ferences templom folyosójára, hogy anyai noszogatósnak eleget téve végre megkeresztelkedjem, és az ehhez szükséges hitoktatást „kipipáljam”. Egy pap jött szembe velem. Az első kérdése a bizonyára tamaskodó tekintetem láttán ez volt: „Te Tamás vagy?” Tisztáztuk, hogy nem, de a hit világa ismeretlen számomra. És betértél életem első hittanórájára. Semmit nem értettem még a témából, de már ekkor felmértem: ez a reverendás mélyen hisz abban, amit mond! Sőt, meggyőződéssel beszél, mint akinek ez az élete! Majd megtudtam: Katona Istvánnak hívják a „bácsit” – aki negyvenkilenc éves volt akkor.

Nem győzködött senkit, „csak” a dolgát végezve szelíden tanított. Kisvártatva titokban fellobbant bennem a hit. Ő hamar észrevette ezt, és keresztelésre bocsátott. Itt éreztem meg, hogy atya: az Életet kaptam a kezéből. Elsőáldozás után bátortalanul gyűrűköttem a szavaimmal: hogyan kérjem meg, hogy szeretnék ministrálni. Megelőzött. Szelíden hozzám lépett, és ő hívott meg a ministránként való oltárszolgálatra.

Évekig nem is tudtam arról, hogy a karizmatikus lelkiség „apostola”. Azt láttam, hogy egy szerfőlött lelkes és elkötelezett közösséggel is foglalkozik, de sokáig csak úgy ismertem őt, mint egy papot, aki misézik, gyóntat, hitoktat. Akinek az igehirdetés és a szentségek a legfontosabbak. Aki nem szervezkedik

Fotó: Merényi Zita

és nyüzög, hanem Istennel és a hívek hitéletével foglalkozik egész nap. Aki Isten szerelmese. Aki nem karriert épít – nyugdíjazásáig káplán volt –, hanem üdvösséget. Aki odaadóan szolgál, és figyel ránk, jó pástorként nevükön szólítva juhocskáit.

Monoton hangon beszélt, mindenki számára érthető szavakkal. Rengetegen hallgattuk, kiváltképp elsősorombati miséin, a zsúfolásig telt templomban. A Szűzanyát nem harsány tisztelettel, hanem gyengéd szeretettel szólította meg. Gyóntatószéke előtt hosszú sorokba rendeződve várakoztunk, és a megtisztult szív boldogságával jöttünk ki. Legtöbbször röviden válaszolt, mindig megfontoltan. Nemcsak a hitelesség sütött át egyszerű szavain, hanem néha úgy tűnt, mintha a lélekbe látna. És ez nem volt nyomasztó, inkább felemelő és felszabadító. Engedte, hogy tiszta életét a Lélek vezesse.

Ezen fordult meg minden, az isteni Lélek csontvelőig hatoló jelenlétén. Mert hallottunk már korábban is Istenről, Úr Krisztusról, mennyei Atyáról, Jézuskáról... de akár mi is válaszolhattuk volna a megtérésünk hajnalán azt, amit az ezezusiak Pál apostolnak: „Nem is hallottuk, hogy van Szentlélek” (ApCsel 19,2). Ez a tudatlanság sem tartott sokáig István atya mellett! Szolgálatra nyomán a szívek csendben izzani kezdtek, akárcsak az emmauszi tanítványoké, majd az elmék is világosodni. Nem szuggérálta a népet, hanem engedte, hogy életét és szolgálatát egészen átítassa Isten Lelke. Nem is véletlen: mindig szeretett hosszan imádkozni az

Oltáriszentség előtt, engedve, hogy az Ige szólaljon meg a szívében, és megszentelve őt, mások megszentelőjévé tegye. Köszönet az általa vezetett nyári lelkigyakorlatokért is, melyeken a Lélek tüzeben összegyűlt nagy családként vehettünk részt.

Tizennégy évesen, egy szentáldozás után, amikor István atya békésen purifikált az oltárnál, mélyen és jólesően belém hasított: ez az ember a „semmiből” segített

engem Krisztushoz! Istenem, milyen jó lenne, ha én is ezt tehetném másokkal! A papi hivatás bontakozó jeleit szerető figyelemmel és jőzansággal kísérte. Soha egy szóval sem szorgalmazta, hogy pap legyek. Teljes szabadságot hagyott – amiért hálás vagyok! –, engedte, hogy a Lélek tüze érlelje ezt is. Bár sohasem mondta, mégis biztos vagyok benne: imáival nagyon is kísért.

„A pap a mennyország embere” – mondta első szentmisém homíliájában. A szentelés és a primícia izgalmai közepette valamiért ez a gondolat maradt meg bennem a legmélyebben. Furcsa volt huszonöt évesen, hogy atyának kezdtek szólítani, és ezzel hamar jött a fel-

által Urunk szívébe helyezve mindig szépen elrendeződtek. Akárcsak egy embertelenül súlyos krízis éjsötétje, melyet önzetlen készséggel végigvergődött velem, szelíden mellettem állva és bátorítva: „Az Úr ezt is elrendezi, bízzál benne!” Kicsit szegyenkeztem ilyenkor, tudván: ő milyen mély megaláztatásokat viselt fiatal pap korában Krisztusért és a hitéért. A szenvedés kohója edzette e kiváló vezetőt.

Nyugdíjas éveit a gondviselés hosszúra nyújtotta. A számunkra oly kedves Emmausz-ház, ahol élt, mindig az otthon melegét idézte. Bölcs és érző atyai szívvel várt, melytől rettegni nem kellett, még ha súlyosabb terheket vitt is valaki letenni a gyónásban. Éreztük: itt a szívek, sőt az emberi életek gyógyulnak! Tudtuk: a ház központja a kápolna, atyánk kapcsolata Jézussal pedig bensőséges. Ezért vagyunk jó kezekben. Azt is jó volt látni, milyen sok ember lelki atyja, és mennyi kegyelmet kap, hogy vezessen mindenkit. A hálálkodást mindig felfelé hárította: „Dicsőség az Úrnak!”

Gyémántmiséjén mintha új erőre kapott volna, ott helyben alig látszottak rajta egészségének egyre mélyülő törésvonalai. Kimondha-

Katona István gyémántmiséjén a budapesti Alkantarai Szent Péter-templomban

ismerés: egy atyának is mennyire kell az atya! A kezdőlépések, az első lendület sokszor még játékosan és meggondolatlanul csapkodó lángjai, a tapasztalat híján bukdácsoló ifjú papi élet és szolgálat nehézségei István atyával átbeszélve, és kezei

atlan ajándék volt, hogy az utolsó karácsonyi és húsvéti ünnepeket magas kora és bajai dacára szépen végigszolgálhatta. „Új világ kezdődik a kereszthalál után” – mondta utolsó homíliájában. Ahogy élt és munkálkodott, úgy távozott

húsvétnyolcad harmadik hajnalán: csendben. Tudtuk: már várta, hogy Jézussal lehessen. Az öröklét „új világa” a halál után számára is most ragyogott fel.

Némiképp elárvultnak érezzük magunkat, mint az emmauszi tanítványok, mégis izzik a szívünk, amikor a Lélek felidézi bennünk is István atya szelíd hangját és az általa hirdetett, számára is oly fontos igét. Utunk így lesz könnyebb, mert érezzük: a feltámadt Úr csendben mellénk is ideszegődött. És István atyánk, a „mennyország embere”, épp őhozzá tért haza.

Katona István 1940. szeptember 8-án született Sáregresen. Teológiai tanulmányait követően 1964. június 21-én szentelték pappá Esztergomban. Papi szolgálatát káplánként kezdte meg Nagyoroszipban (1965–1967), majd Budapest-Felsővízvárosban, a Szent Anna-plébánián (1967–1975) folytatta.

Fiatalként a Regnum Marianum közösség kötelékében végzett ifjúsági munkája miatt az államhatalom célkeresztjébe került: 1970. szeptember 8-án illegális tevékenység vádjával letartóztatták, és két év börtönbüntetésre ítélték. 1972-es szabadulása után folytatta budapesti szolgálatát, a Batthyány téri közösség mellett a Szent Rita-plébánián (1975–1977) működött.

Életútjának meghatározó szakasza 1977-ben kezdődött a pesti ferenceseknél (Alkantarai Szent Péter-templomigazgatóság), ahol közel negyedszázadon át, 2001-es nyugállományba vonulásáig szolgált káplánként és gyóntatóként. Ebben az időszakban vált a hazai katolikus karizmatikus megújulás meghatározó alakjává közösségszervező munkája, Szentlélek-szeminariumai és lelkeségi kiadványai révén. Nyugállományban 2001-től a budapesti Emmausz Közösségi Házban végzett lelkipásztori tevékenységet. Kimagasló egyházi szolgálatának elismeréseként 2012. február 25-én az Esztergomi Főszékesegyházi Káptalan tiszteletbeli kanonokjává nevezték ki.

Katona István atya temetése 2026. április 22-én, szerdán 12 óra 30 perckor lesz az Óbudai temetőben, az elhunyt lelki üdvéért szentmisét mutatnak be temetése napján 16 órakor a pesti Ferences templomban (1053 Bp., Ferenciek tere 9.).

„A Jóisten különlegesen szerethetett...”

Elbúcsúztatták Fodor József nagyváradi általános helynököt

Fodor József pápai prelátus, általános helynök, nagyprépost április 3-án, nagypéntek hajnalán, életének 84., papságának 60. évében, türelemmel viselt betegség után visszaadta lelkét Teremtőjének. Április 6-án, húsvéthétfőn a nagyváradi székesegyházban mutattak be szentmisét a lelki üdvéért.

Böcskei László nagyváradi megyéspüspök reményét fejezte ki, hogy távozása a találkozás ideje is az elhunyt lelkipásztor számára. Pék Sándor esperes, plébános Fodor József mindenkor jókedvét, derűjét, bölcsességét emelte ki. Temetési szentmiséje április 7-én, kedden 11 órakor kezdődött, majd a székesegyház kriptájában helyezték örök nyugalomra.

Fodor József 1942. november 29-én született a Nógrád vármegyei Vizsláson. Teológiai tanulmányait Gyulafehérváron végezte. Tiszteletreméltó Márton Áron püspök szentelte pappá 1967. április 2-án. Segédlelkész volt a várad-újvárosi, majd a székesegyházi plébánián. Plébánosként szolgált Bihar-püspökiben, a nagyváradi Szent József-templomban, majd a székesegyházban. A püspökségen titkárként, irodaigazgatóként, később általános helynökként segítette a főpásztorok munkáját.

Életről és papi hivatásáról egy korábbi interjúban így beszélt: „Ministráltam az oltárnál a Tenkéről átjáró pap mellett, aki később Gyulafehérváron teológiai tanárom lett, Huber József prelátus, kanonok. Nyomot hagyott bennem az ő lelkülete, hozzáállása, buzgósága is. Később Szabó János egykori ferences atya irányított tovább, ő maga vitt el felvételizni Gyulafehérvárra 1957-ben. Mikor visszafelé jöttünk, megálltunk Máriaradnán, ahol, lévén ferences, mindenkit ismert. Két napig ott voltunk, és én olyan jól éreztem magam a kegytemplomban! Úgy látszik, hogy az isteni gondviselés továbbra is alakította az életemet. Sőt, ha a születésem előtti időre visszagondolok, akkor ez erre is vonatkozatható: szüleim ugyanis már 1938-ban házasságot kötöttek, de én csak négy évre rá jöttem a világra. Valahogy nem akartam megszületni, megfoganni. Anyám ezért elment a Nógrád megyei Szentkútra,

egy búcsújáró helyre. Elzarándokolt oda, imádkozott azért, hogy az Úristen adjon neki gyermeket, aki meghallgatta a kérését. Így én tulajdonképpen a Boldogságos Szűzanyának köszönhetem a létem, az ő közbenjárásának.

Sokáig meg is volt az a kis szentkép, melyet ott vett édesanyám, és nekem adott később, de sajnos a költözésekkel, az élet viszontagságai közepette már nem tudom, hova került. Ez volt tehát az első fordulópont, ami aztán úgy alakította az életemet, hogy a papi szolgálat lett a hivatásom.”

Fodor József így vallott a papi hivatásáról 2017-ben, amikor az aranymiséje alkalmából interjút készített vele a *Romkat.ro* erdélyi hírportálnak Serbán Mária: „A hetedik osztály elvégzése után anyámék próbáltak lebeszélni arról, hogy Gyulafehérvárra menjek (az 1957-es év nehéz időszak volt az Egyház számára is; a papjaink, püspökeink börtönben voltak), de nem tágitottam. Anyámék ráparancsoltak egy unokanővéremre, hogy vigyen el Borosjenőbe, s ott legyen suszter, borbély, akármilyen, csak verjem ki a fejemből, hogy pap akarok lenni. Ő azt mondta, hogy nem talált nekem megfelelő helyet. Így hazamentem; és 1957 nyarán a pap bácsimmal, Szabó János ferencessel elmentünk Gyulafehérvárra. Több mint száz jelentkező volt a harminc helyre a kántoriskolába, Váradnak öt helye volt. Felvettek. Tovább már nem volt semmi baj; ment, mint a karikacsapás, tíz évig Gyulafehérváron voltam.

En mindig csak pap akartam lenni, így nem is jelentett gondot a hivatástisztázás. A Jóisten különlegesen szerethetett, mert soha meg sem fordult a fejemben, hogy más akarnék lenni. Így vezetett el 1967. április 2-áig, amikor a gyulafehérvári székesegyházban Márton Áron püspök tizenötünket pappá szentelt.”

Adj, Uram, örök nyugalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki! Nyugodjon békecségen! Ámen.

Forrás: Romkat.ro
Fotó: Nagyváradi Római Katolikus Egyházmegye Facebook-oldala

Mit jelent az ámen a Bibliában és a mai liturgiában?

Kocsis Imre professzor előadása a Pázmányon

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kara (PPKE HTK) „Kitérta a hit kapuját” (ApCsel 14,27) című szabadegyetemi előadás-sorozatának utolsó feléve az ámen kifejezés több vonatkozásáról szól. A szentírási szövegekben előforduló jelentésváltozatokról Kocsis Imre, az egyetem biblikusprofesszora beszélt március 10-én a PPKE HTK Veres Pálné utcai épületében.

Gájer László, a PPKE HTK egyetemi tanára az előadás bevezetéseként elmondta, hogy a szabadegyetemi alkalmak a hitvallás és a hit alapvető kérdéseit tárgyalják. Kocsis Imre biblikusprofesszor *Ámen. Krisztológiai és liturgikus vonatkozások a Bibliában* címmel tartotta meg előadását. A professzor kiindulópontként a *Katolikus Egyház Katekizmusából* (KEK) idézett a hitvallásról szóló cikkelyek záró részéből:

A héber »ámen« ugyanabból a gyökből származik, mint a »hinni« szó. E szógyök a szilárdságot, a megbízhatóságot, a hűséget fejezi ki. Így érthető, hogy miért állítható az »ámen« Isten irántunk való hűségéről és a mi belé vetett bizalmunkról egyaránt.” Ezt követően az ámen szó héber etimológiai háttéréről beszélt. Az alapforma az aman ige. A héber igerőzsek a szavak különféle árnyalatát fejezik ki, például passzív, műveltető vagy intenzív alakokban. A tartós valóságot kifejező ígés alapforma fordítása: szilárdnak, megbízhatónak, igaznak lenni.

Az ige műveltető alakjának fordítása: szilárdnak, megbízhatónak tartani, ráhagyatkozni, hinni. Ez utóbbira utalt a KEK is. Az amén (módhatározó) jelentése: valóban, úgy van, biztosan; bizonyos esetben: úgy legyen. Az ámen szó a *Szentírásban* való előfordulásai révén vált ismertté, gyakorivá a keresztény szóhasználatban.

Az *Ószövetségben* az egyének általi és a közösségekben történő használata is megtalálható. Az első alkalmazásánál az ámen szó által nyer megerősítést, hogy valaki elfogadott egy feladatot, amelynek teljesítéséhez Isten hatékony segítségére is szükség van (1Kir 1,31). Egy másik alkalmazás esetében az ámen egy átokra vagy esküre adott nyomatékos válasz (az egyén vagy csoport magára/magukra vonatkoztatva az esküt/átkot érvényesnek nyilvánítja (lásd: Jer 11,3–5). Az MTörv 27,15–26 szövegében tíz átok hangzik el, és a végén a hallgatóság kimondja az áment, mintha azt mondanák, „az átok rám is érvényes, jaj nekem, ha az elhangzott gonosztetteket elkövetném az életemben”.

Az ámen harmadik ószövetségi alkalmazása az előimádkozó csoport vagy személy által

mondott áldásra vagy dicsőítésre adott válasz (Neh 8,6; 1Krn 16,36). Ez meghatározóvá válik aztán a keresztény gyakorlatban, de láttuk, hogy az *Ószövetségben* nem ez az egyeduralgó szempont.

Tóbiás imádsága

Sajátos alkalmazás figyelhető meg *Tóbiás könyvében*. Tóbiás szép imádsága alkalmával a Sárával való házasságkötésekor maga is kimondja az áment. Kocsis Imre megjegyezte: a zsinagógai istentiszteleten az volt a szabály, hogy az előimádkozó nem mondhatja az áment, csak a többiek, de úgy látszik, hogy egyéni imában ez nem volt így. A keresztény gyakorlatban is ez a helyzet. A másik hangsúlyeltolódás, hogy *Tóbiás könyvében* az ámen a kérés beteljesülésének szilárd reményét fejezi ki, így a jövőre utal: „úgy legyen”.

Az előadás további részében a biblikusprofesszor az újszövetségi könyvekben előforduló ámen-szóhasználatról beszélt. Rámutatott, hogy a szó olyan összefüggésekben szerepel, amelyek Jézus Krisztus tekintélyét tükrözik, személyének egyediségét jelzik. Az evangéliumokban gyakran szerepel az ámen szó. Hetvenöt helyen fordul

elő, mindig Jézus ajkán, egy-egy mondas elején. Jézus szóhasználatában ez a szó nem egy másik személy kijelentésére adott válasz, hanem mondatkezdő formula, amely a mondat tartalmának bizonyosságát tudatosítja.

Ez az alkalmazás mind a négy evangéliumban megfigyelhető: János kettőzve idézi (ámen, ámen), Lukácsnál csupán hatszor szerepel. A professzor ezt azzal magyarázta, hogy Szent Lukács tudatosan került a héber és arámi nyelvű kifejezéseket (még a hozsanna kiáltást is elhagyta a jeruzsálemi bevonulás jeleneténél), tehát sokatmondó, hogy nem hagyta el teljesen az áment, mert tudta, hogy mennyire jellemző volt Jézus beszédeiben.

Bizony mondom nektek...

Az ámen formula az evangéliumokban állítások, figyelmeztetések, ígéretek elején található meg („Bizony mondom nektek...”, Jánosnál kettőzve). A Mt 13,17-ben például az ámen szóval Jézus

nyomatékokat ad annak, hogy ő a Messiás, a Mt 18,13-ban ezzel a pástornak a megtalált

”
Az ámen krisztológiai vonatkozása, hogy Jézus nem prófétaként, hanem Isten teljhatalmú Fiaként szól. Hasonló (az áment használó) bevezető formulát se a Bibliában, se más korabeli zsidó iratokban nem találtak a kutatók

bárány feletti örömét hangsúlyozza, a megtérő bűnösre vonatkoztatva, a lukácsi párhuzamban még konkrétan. Kocsis Imre ezzel az ígellyel kapcsolatban megfontolásra bocsátotta a következőket: a keresztény hívő nem tetszeleghet abban a tudatban, hogy ő már igaz és ne lenne többé szüksége bűnbánatra vagy megtérésre. Másrészt kifejtette: nem arról van szó, hogy Isten jobban szereti vagy értékeli a megtérő bűnöst, hanem a megtalálás öröme válik hangsúlyossá.

A professzor külön idézte a Lk 12,37-ben elhangzó jézusi ígéretet, amelyben az is szerepel, hogy ha hűségben megéljük a tanítványságunkat, akkor maga az Úr fog minket vendégül látni. Kocsis Imre az előbbiekhöz hozzáfűzte: az ámen krisztológiai vonatkozása, hogy Jézus nem próféta-ként, hanem Isten teljhatalmú Fiaként szól. Hasonló (az áment használó) bevezető formulát se a *Bibliában*, se más korabeli zsidó iratokban nem találtak a kutatók.

A *Jelenések könyvében* szereplő rövid levelek között még egy vonatkozást találunk: a laodiceai egyházhoz szóló üzenet ezzel kezdődik: „Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú...” (Jel 3,14) Így mutatkozik be Jézus ebben a levélben. Titulusként, megnevezésként használatos az ámen, éppúgy, mint a messiás, az üdvözítő vagy a Fiú. Az újszövetségi doxológiák (dicsőítések: Fil 4,20, Róm 11,33–36) a korabeli liturgiából valók, az ámen szó említése is ezt hangsúlyozza ezekben a részekben.

A mai hitéleti nyelvhasználatban oly gyakori ámen kijelentés jelentőségéről szólva Kocsis Imre többek közt elmondta: megfontolandó, hogy a Miatyánk végén kimondott ámen nemcsak a kérésekre vonatkozik, hanem a megszólításra („Mi atyánk”) is: ezzel a fiúi lelkülettel fordulunk Istenhez.

Az ámen ugyanakkor összekapcsol minden keresztény hívőt a világban, hiszen minden nyelven ugyanaz a szó hangzik el. Fontos szempont, hogy a prédikációt a pap vagy a diakónus általában az ámen formulával zárja, ezzel megerősíti az elhangzottak érvényét, ugyanakkor a szónok számára is figyelmeztetés: mindaz, amit mondott, nemcsak másokat, hanem őt is érinti és kötelezi. Az áldozás előtt pedig az áldozó ámenje azt is jelenti, hogy magát az Áment, a hűséges és igaz tanút kapja ajándékkul, azért, hogy ő is hűséges és igaz tanú legyen.

(A következő szabadegyetemi előadásra április 21-én kerül sor. Kránitz Mihály: Ámen – A személyes hitvallás és az értelmi elfogadás.)

Körössy L.

Fotó: Merényi Zita

Felkészít a küldetésre

Április végéig lehet jelentkezni a Sapientia Főiskola hitéleti képzéseire

Április 27-ig várja a jelentkezőket a budapesti Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola nappali és esti munkarendű hitéleti szakjaira.

Az intézmény az alábbi rövid leírással igyekszik segíteni a választásban az érdeklődőknek, akik további tájékoztatást a főiskola honlapján találhatnak (felvételi eljárás), illetve kérdéseikkel a tanulmányi osztály munkatársait kereshetik

katekéta-lelkipásztori munkatárs végzettséggel rendelkezőknek.

Hittanár-nevelőtanár mesterképzés, 2–4 félév. Teológus vagy pedagógus végzettségre épülő fejlődés és gazdagodás a szakmában.

Lelkigondozó (pasztorális tanácsadás szak) mesterképzés, 4 félév. Komplex teológiai és pszichológiai megközelítés, segítői készségek, önismeret. Felkészítés iskolákban, kórházakban, szociális intézményekben végzett lelkigondozó

(tanulmanyi.osztaly@sapientia.hu). Jelentkezni a Sapientia Főiskola online felületén lehet.

Teológia osztatlan mesterképzés, 10 félév. A szak a római Szent Anzelm Egyetemhez affiliált, így a hallgatónak lehetőségük van a római egyetem teológiai baccalaureátusának megszerzésére.

Katekéta-lelkipásztori munkatárs alapképzés, 6 félév. Teológiai alapok, katekétai készségek, közösségszervezői és liturgikus ismeretek elsajátítása gyakorlatorientált képzés keretében – mindazoknak, akik szeretnék kompetens módon segíteni és építeni egyházi közösségüket.

Hittanár-nevelőtanár osztatlan mesterképzés, 10 félév. Pedagógia, pszichológia, közösségformálás, nevelés – azoknak, akik szeretnék hitükkel és tudásukkal segíteni a gyerekek és fiatalok fejlődését, tanárként aktívan jelen lenni az iskolai és egyházi életben. Érettségizetteknek és

szolgálatra mindazok számára, akik segíteni szeretnék embertársaikat, hogy belső erőforrásaikra rátalálva dolgozzák fel elakadásaikat.

Teológiai modul részismereti képzés, 2 félév. Hittani ismereteiket elmélyíteni és rendszerezni kívánó civileknek, illetve lelkigondozó szakra való belépéshez.

„Küldetésünk, hogy felkészítsünk a küldetésre!” – A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola több szerzetesrend integrált képzési intézménye. Magas színvonalú teológiai, tanári (az ELTE-vel együttműködésben) és segítő hivatásra felkészítő képzéseivel egyaránt várja a tanulni vágyó civileket, szerzeteseket és papokat.

Forrás: Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola
Fotó: Kormány Gábor

A szentolvasóval a békéért és a kiengesztelődésért

Mária Fiai nagyszombaton is TÉRdeplő rózsafüzéért imádkoztak

26. alkalommal tartották meg a Szent István-bazilika előtti téren a férfiak térden állva mondott elsőszebati rózsafüzér-imádságát a békéért, a kiengesztelődésért, a megfogant életekért, a férfiak tekintélyének és lelki szerepének helyreállításáért a családokban április 4-én, nagyszombaton.

Számos helyen imádkoztak párhuzamosan magyar férfi testvérek térdelve, határokon innen és túl, például Csíksomlyón, de más nemzetek fiai is szerte a világban, többek között Horvátországban és Bosznia-Hercegovinában. Hívják, buzdítják a férfi testvéreket,

hogy a helyi plébániákon indítsanak havonta férfi rózsafüzér-imaalkalmakat, lehetőleg – nem kizárólagosan – minden hónap 3. hetében. Köszönettel vesszük, ha egy-egy rózsafüzéért imádkozó helyi férficsoporthoz elindulásáról értesítést küldenek e-mailben.

A Mária Fiai oldalon keresztül lehet csatlakozni a rózsafüzéért naponta imádkozó férfiak táborához. A térden állva mondott szentolvasó ima bátorra tesz. Merj imádkozni férfiként, hogy a kegyelem legyen az első minden téren! – írják a felhívásban. A szervezők bíznak abban, hogy sikerül egyre jobban benépesíteni imádkozó férfi testvérekkel a Szent István teret, ezért különösen is kéri Mária Fiait, hogy

jöjjenek, és hozzanak magukkal legalább még két imádkozó testvért minden egyes alkalommal, hogy megvalósulhasson az elsőszebati szentolvasó imádság ezer térden álló férfi imádsága által a Szent István téren, valamint lángra lobbanjon egyre több városban, településen a férfiak szívében a bátor, tanúságtevő imádság és kegyelem lángja.

A TÉRdeplő rózsafüzéért imádkozó férfiak következő elsőszebati imaalkalma május 2-án lesz a Szent István-bazilika előtti téren. Ez alkalommal tartják a férfiak ünnepi rózsafüzér-körményét is, melynek során kihirdetik Mária Szeplőtelen Szíve győzelmének ünnepét és tanúságot tesznek a szentolvasó ima erejéről, a Szűzanya tiszteletéről és

szeretetéről. Az ünnepség várhatóan szentmisével zárul, melyet a férfiak kegyelmi megújulásáért, Máriával való kegyelmi kapcsolatuk elmélyítéséért ajánlanak fel. Az alkalom várhatóan 9.45-től 14 óráig tart majd. A részvételi szándékot, kéri, jelezzék a Facebook-eseményenél.

Kéri a plébánosokat, hogy április utolsó hétvégéjén hirdessék az alkalmat, és jöjjenek el a plébániai férfi testvérekkel együtt imádkozni, ilyenformán lehet ez a plébániai férfiak zarándoklata Mária lábához, az igazi fiúság és férfiaság példáját adó Szent István királyunk nyomdokain.

Forrás: Mária Fiai, Szívek Szövetsége és Missziója
Fotó: Merényi Zita

HÍREK KÉPEKBEN

Április 8-án gróf Széchenyi Istvánra emlékezett a bécsi magyarság Döblingben, az egykori Görgen-gyógyintézet előtti téren álló Széchenyi-szobornál. A mellszobor Hans Anton Gasser alkotásának másolata, amelyet az Országos Széchenyi Kör állíttatott 1990. április 8-án, „a legnagyobb magyar” halálának 130. évfordulóján. A megemlékezés hagyományát Varga János, a bécsi Pázmáneum rektora kezdeményezésére élesztették újjá.

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus után öt évvel újra „körbeimádkozták” az Oltáriszentséggel hazánkat. A kisrepülő a budaörsi repülőtérrel indulva április 7-én és 8-án repülte körbe Magyarországot. Első nap érintette Miskolcot, Nyíregyházát, Hajdúszoboszlót és Szegedet; a második repülési napon Pécsre, Szombathelyre, Győrbe, majd újra Budaörsre szállította az Oltáriszentséget. Minden helyszínen csendes közösségi szentségimádáson fohászokdtak a jelen lévő hívek a békéért. Az Oltáriszentséget kísérő Vaslabán Csaba murakeresztúri plébános a pécs-pogányi repülőtér várótermében április 8-án mondott rövid köszöntőjében kiemelte: a feltámadt Jézus békét ajándékoz. Nem emberi, hanem isteni békét, amely most hiányzik a világból.

Nyolcvanéves
az
Ujember

1945. augusztus 9-én jelent meg az Új Ember első száma. Lapunk nyolcvanéves fennállását ünnepeelve cikksorozatot indítottunk, válogatva az elmúlt évtizedek írásainak legjavából. Az alábbi fordítás a lap 1976. május 7-i számában jelent meg.

Simone Weil „Füzeteiből”

A teremtmény semmi és mindennek hiszi magát. Semminek kell hinnie magát, hogy minden legyen. Íme látszat és valóság egyensúlya; amikor az egyik emelkedik, a másik alászáll. Semminek tűnni: egyenlő Isten követésével és minden valódi szeretet természetével.

*

Az embernek megadatott a látszat-istenülés, hogy lemondhasson róla; ahogy Krisztus mondott le valódi istenségéről. (Imitatio Christi)

*

Minden tetteknek a célját kell figyelniük, hanem a rugóját. Nem azt, hogy merre tart? Hanem azt, hogy honnan is jön?

*

A látszat lefedi a létet. Egyedül a fájdalom képes egyiket a másiktól leszakítani.

*

Az önsajnálát nem tartozéka a végső szerencsétlenségnek. A nyomorúság bizonyos pontján túl a sajnálat iszonyattá válik, önmagával és másokkal szemben is. Ezért mondhatta Napóleon, hogy az igazi baj nem beszédes. A

régiek tudták, hogy a nagy szenvedések némák. Az igazi tragikus költők sose téveszthetik ezt szem elől.

*

A lemondás oszthatatlan.

*

A szépség: visszafénylő rendje valaminek, ami már realizálhatatlan és túl van a renden. Zene. Hangok rendje, ami a csendet utánozza.

*

Az emberi nyomorúság szemlélete kizárólagos forrása a mennyei boldogságnak.

*

Szentháromság. Az Atya számára se bűn, se zűrzavar nem létezik. Mindez egyedül a világban van, s egyedül a Fiú számára átélhető. Innét, hogy az ítékezés is egyedül az övé. A Fiú számunkra elsősorban ilyen értelemben Isten. Az egyedül követhető és követendő Isten.

*

Tökéletessé kell válnunk a világ helyi szegletében: de hogyan és milyen értelemben?

*

Vér a havon. Bűn és ártatlanság. Hogy maga a bűn is megtisztuljon. Nem tisztulhat meg, egyedül a szenvedéstől, még hozzá egy ártatlan szenvedésétől. Az ártatlanok szenvedése a legnagyobb vételre is a megváltás fényét árasztja.

*

„Ne ítéltetek!” Még Jézus se ítélt. Ő maga az ítélet. A szenvedő ártatlanság mint a dolgok mércéje.

*

„Aki megalázza magát, fölmagasztaltatik.” Ádám és Éva emelkedni akartak. Minden fölemelkedési szándék hiábavaló, ha nem alázatból (alászállásból) születik.

*

Életlendület. Ádám és Éva egy élő fa gyümölcsét választották. Pedig a mi megváltásunk fáját holt fából ácsolták. Rajta egy hulla függ, aki semmiben se különbözik egy közönséges latortól. Ő a mi örök életünk gyümölcse.

(Fordította: Pilinszky János)

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelő-kápolna: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. Cím: Budapest XII., Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imaládába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órakor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Mórnicz Zsigmond út 141.) április 30-án 18 órától május 3-án 13 óráig Gál Péter atya lelkigyakorlata: „Belső gyógyulás és szabadság különféle kötelekeinketől”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Bánatszelidítő. A halál közelségével és a gyász fájdalomnak terhével küzdőknek, valamint a mindennapi veszteségeinken való továbblépéshez szeretnénk segítséget nyújtani gyászoló sorstársaknak, a lehetőségekhez mérten. **A Szent Anna Plébánián az első fél-évből szünetelnek a csoportos foglalkozások!** A tavaszi Tahi Lelkinapok is elmaradnak! Csoportos foglalkozások a Pasaréti Községi Házban (Budapest II., Pasaréti út 102. – a ferences templom bal oldalánál) kététhente szerda délelőttönként 10 órától 11.30-ig, programvezető: Kovács Virág Kata FMM nővér. Időpontok: 2026. ápr. 22.; máj. 6., 20. Elérhetőség: viragkata.anonima@gmail.com vagy 06/30-793-0435. Személyes elérhetőségek: kato.tegzes@gmail.com vagy 06/30-462-9272

Tavaszi lelkigyakorlat lesz házaspároknak Berekfürdőn, a Megbékélés Házában (Berekfürdő, Berek tér 19.), a Családok Jezusban Közösség szervezésében, 2026. április 30. – május 3. között, csütörtöktől szombatiig. „Négy évszak a házasságban – Hogyan újítsuk meg szeretetünket újra és újra?” témakörben lesznek előadások, páros beszélgetések, interaktív programok, leborulás az Úr előtt. Szeretettel várják a jegyespárokat! Jelentkezni és érdeklődni lehet: lelkigyakorlat@csjk.hu További információ: www.csjk.hu/programok

MÉCS Napok – lelkigyakorlat házaspároknak Budapesten 2026. május 8-10. között, péntek estétől vasárnap délutánig, a Budatétényi Verbita Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban (Budapest XXII., Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.). A MÉCS Napok lelkigyakorlatokat a MÉCS-ben szolgálatot vállaló papok és házaspárok szervezik minden érdeklődőnek. Szeretettel várják a három évnél régebb óta szentségi (vagy rendezhető) házasságban élő házaspárokat. A programot Mészáros Domonkos atya vezeti. Jelentkezési határidő: május 3., vasárnap. További információ: <https://mecshonlap.hu/>

IMAALKALMAK

Gyermekre vágyók közbenjáró imaestje lesz Budapesten az Országúti Ferences Plébánia emeleti kápolnájában (Budapest II., Margit körút 23.) május 4-én, a hónap első hétfőjén 19 órától. Program: szentségimádás, közös ima, beszélgetések, találkozás hasonló helyzetben lévő párokkal. Bővebb információ: <https://www.par-beszed.hu/programok>, email: gyermekrevagyva@csjk.hu

Dicsőtő és gyógyító alkalom (közbenjárás, ima, tanúságtételek, gyónási lehetőség) lesz Budapesten, a Szent Margit-templomban (Budapest XIII., Szent Margit tér 1.), 2026. április 18-án, szombaton 18 órától. A nyitószentmisét Fábry Kornél esztergom-budapesti segédpüspök mutatja be. Dicsőítésvezető: Marcin Zielinski, közreműködik a Fügefá Zenekar. Minden érdeklődőt szeretettel hívnak és várnak!

Váci egyházmegyei karizmatikus találkozó lesz a veresegyházi Szentlélek-templomban (Veresegyház, Szentlélek tér 1-3.), 2026. április 25-én, szombaton 8.30–19 óra között. Ízelítő a programból: szentmise, szentségimádás, dicsőtés, inspiráló tanítások, találkozás és

beszélgetés karizmatikus közösségekkel. Egy nap Istennel, közösségben, örömben. A részvétel ingyenes.

NYÍLT NAP

A Brenner János Hittudományi Főiskolán nyílt napot tartanak Szombathelyen, a Brenner János Hittudományi Főiskola Szombathelyi Képzési Központban (Szombathely, Szily J. u. 3.) április 23-án, csütörtökön 9 órától. A program során az érdeklődők tájékoztatást kapnak a képzésekről, találkozhatnak, jelenlegi hallgatóinkkal és a főiskola vezetésével, feltehetik kérdéseiket és bekapcsolódhatnak a konzultációs órákba. Szeretettel hívják és várják a katolikus teológia, hittan tanítást, az egyházi zene, az egyházi liturgia, a keresztény nevelés és a vallási (zarándok) turizmus iránt érdeklődőket. A képzésekről és a jelentkezéssel kapcsolatos tudnivalókról részletes tájékoztatás elérhető a főiskola honlapján: www.bjhf.hu

KONFERENCIA

Az Apor Vilmos Katolikus Főiskola „Szeressétek egymást! – érzelmi nevelés a 21. században” címmel tartja a XII. Keresztény Neveléstudományi Konferenciáját az Apor Vilmos Katolikus Főiskola, I. emelet, II. János Pál termében (Vác, Schusztér Konstantin tér 1–5.), 2026. április 22-én, szerdán 10–16 óra között. Korunk pedagógiai kultúrájában az érzelmi nevelés kiemelt jelentőséggel bír, ám bővelkedik a kihívásokban is. Melyek a hatékony módszerek a különféle fejlődésmenetek, társadalmi csoportok, pedagógiai színterek és szakmai irányzatok tükrében? Plenáris előadó: Uzsálné Pécsi Rita. Részletes program és regisztráció: <https://avkf.hu/esemeny/knk-2026>

Női karizmák a 20. századból a társadalom megújulásának szolgálatában címmel rendeznek konferenciát Budapesten, a Párbeszéd Háza Pázmány Péter termében (Budapest VIII., Horánszky u. 20.), a Szerzetesi Iroda, a Szociális Testvérek és az Új Város Alapítvány szervezésében, 2026. április 25-én, szombaton 15.30–18.30 óra között. A konferencia a 20. századi egyházi élet három jelentős női személyisége: Slachta Margit, Madeleine Delbrél és Chiara Lubich köré épül fel. A részvétel ingyenes, de regisztrációhoz kötött. További részletek: ujvarosonline.hu/ujvaros-programok/noi-konferencia

ADÁSVÉTEL

SEMATIZMUSOKAT keresek időkorlát nélkül. T.: 06/30-2510-647

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átveszünk. Budapest VI., Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra.

TÁRSKERESŐ

DIPLOMÁS férfi társat keres 60 éves korig. T.: +36/30-628-9657

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

KIÁLLÍTÁS

Szent Carlo Acutisnak az Eucharisztikus csodákról összeállított kiállítása tekinthető meg Budapesten, a Kapisztrán Szent János-templomban (Budapest II., Tövis u. 1/a.) 2026. április 18-án, szombaton 10–16.30 óra között. A kiállítás honlapja: <https://carlocsoda.hu/>

Totus Tuus, vagyis Teljesen a tiéd címmel Szent II. János Pál pápa életművét és a történelemre gyakorolt hatását bemutató kiállítás nyílt Székesfehérváron, a Szent István Király Múzeum Rendház épületében (Székesfehérvár, Fő u. 6.). A nagy pápa örökségét 18 teremben 1800 négyzetméteren mutatják be, egyrészt szakrális szempontok szerint, másrészt tudományos, harmadrészt pedig művészeti oldalról. Több mint kétszáz, a pápához köthető eredeti tárgy mellett bemutatják több mint ötven művész alkotásait is, amelyek a kiállításra készültek.

HALÁLOZÁS

Szilágyi Loránd kántor-karnagy, író életének 80. évében, 2026. április 5-én, húsvét vasárnapján elhunyt. Temetése szentmise keretében 2026. április 25-én, szombaton délelőtt 10 órakor, egykori szolgálati helyén, a rákosfalvai Szent István király templom urnatemetőjében lesz. (1144 Budapest, Álmos vezér tér 1.)

Ujember

KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft.

Ügyvezető: Tolonics Gergely

ISSN 0133-1205

KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA. LAPZÁRTA: 2026. április 13.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla

Lapszerkesztő-helyettes: Körösy László

Szerkesztőség: Agonás Szonja, Bodnár Dániel, Fábrián Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Akos, Nádudvari Dorottya, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet

Olvasószerkesztő: Koditek Bernadett

Korrektor: Szántó István • Tördelés: Kuzma Angéla

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fásor 42.

Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933

www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu

Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.

Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre:

6180 Ft, fél évre: 12 360 Ft, egy évre: 24 720 Ft.

Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu

Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu

Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:

+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu;

<http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

**A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA
EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ
URNATEMETŐJÉBEN
URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT,
valamint
ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS
LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.**

Temetőnk minden nap 8–18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203-8912;
E-mail: urnairoda@szgp.hu

Plébánia iroda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203-8915;
E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk misarendje:
Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00
Hétköznap: 7.00 és 17.00
Szombaton: 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <https://szgp.hu>

**URNÁS TEMETKEZÉSI LEHETŐSÉG
NYÍLT A NEMZETI KEGYHELYEN**

Megnyílt Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhely újonnan elkészült, kivételes természeti környezetben található urnatemetője. A Bazilikával szemközti hegyoldal Kálvária kápolnájában 456 férőhely létesült. A helyet 10 évre lehet megváltani saját részre vagy családtagok számára.

A temetési ügyintézés helye:

3078 Bátortereny, Vasút út 12.

Ügyvezető: Orbán László

Nyitvatartás: hétfőtől péntekig 8 órától 16 óráig

Tel.: +36 32 350 792, +36 30 911 1634

A BKM Nonprofit Zrt. BTI Temetkezési Divíziójának hirdetménye

Társaságunk a jogszabályi (145/1999. (X. 1.) Korm. rendelet a temetőkről és a temetkezésről szóló 1999. évi XLIII. törvény végrehajtásáról, 19. § és 20. §) felhatalmazásánál fogva ezúton tájékoztatja Tisztelt Ügyfeleit, hogy a BKM Nonprofit Zrt. tulajdonában, illetve kezelésében lévő Új köztemetőben temetőrendezési és temetőfejlesztési céllal, a 203, 207, 208, 209, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 261, 262, 263, 264, 265, 266 számú parcelláinak, illetve az abban lévő temetkezési helyek lezárására és megszüntetésére kerül sor 2026. év 06. hónap 01. napjával.

Felhívjuk Tisztelt Ügyfeleink figyelmét, hogy a lejárt temetési helyek esetében 2026. év 06. hónap 01. napját követően Társaságunk a temetési helyeket megszünteti.

A még újraváltható, lejárt temetési helyek rendelkezőinek biztosítjuk a temetési hely kiválasztását és az elhunytak, illetve hamvak díjmentes áthelyezését a kiválasztott temetési helyre. Az elhunytak, illetve hamvak áthelyezése érdekében, a temetési helyek újraváltásának még az áthelyezést megelőzően meg kell történnie. Újraváltás hiányában

az elhunytak, illetve hamvak áthelyezésére nem kerül sor. Igény szerint a hamvak kiadhatóak az elhelyezésről történő nyilatkozattétellel, valamint az urnakiadás költségeinek megfizetése mellett. Amennyiben sem az elhunytak áthelyezéséről, sem a hamvak kiadásáról nem születik döntés, úgy temetési hely megszüntetését követően a hamvakat közös sírhelyben helyezük el.

Az áthelyezett temetési hely használati ideje az eredetileg megváltott temetési hely használati idejével azonos lesz.

Lezárásra és megszüntetésre kerülő parcellákban 2025. évben érvényes lejáratú idővel rendelkező temetési helyek:

Új köztemető: UJKO/203/0/19/1, UJKO/203/0/3/114, UJKO/203/0/5/3, UJKO/203/0/8/22, UJKO/253/0/2/142, UJKO/253/0/3/75, UJKO/253/0/8/42

Megkérjük Tisztelt Ügyfeleinket, hogy a fenti temetkezési helyekkel kapcsolatosan egyeztetés érdekében, fáradjanak be az illetékes temetőirodába!

„Az öröm szolgálja leszel”

Papszentelést ünnepeltek a piaristák Kecskeméten

Berta Tibor tábori püspök április 11-én papá szentelte a Szent István királyról nevezett Lengvári Csaba piarista szerzetest a kecskeméti piarista templomban.

Az ünnepi szentmisén részt vettek a szerzetestársak, Lengvári Csaba rokonai, barátai és piarista diákok. A püspök prédikációjában

hangsúlyozta: a papság bátor küldetés ebben a világban, amelyhez az apostolok, különösen Péter és János bátorságára van szükség. Az ő hitük olyan volt, mint a lángoló tűz, amely nem pusztított, hanem megújított, szíveket nyitott meg, és embereket alakított át.

A pap hivatása, hogy közel legyen Krisztus „tűzéhez”, engedje, hogy ez a szeretet és remény átfomálja, és ezt a tüzet továbbadja másoknak tanításával és szolgálatával. A tábori püspök kiemelte, hogy a papi élet középpontja a Jézussal való élő kapcsolat, amelyből öröm és vigasz fakad, és amely a hívek számára is forrássá válik. Az Egyház – minden emberi gyengesége ellenére – ma is kihívás a világ számára, mert Krisztushoz tartozik, és olyan valóságot képvisel, amely mellett nem

lehet közömbösen elmenni, hanem döntésre hív minden embert.

„Kedves Csaba, azért fohászokodok ma ebben a szentmisében, hogy áldozópapi szolgálatodban legyél buzgó és hűséges szolgálattevője ennek az Egyháznak, mely Krisztus minden földi mértéket szétfeszítő üdvözítő tettéből meríti azt az erőt, ami a keresztnak fáján vált nyilvánvalóvá, amikor legyőzte a világot, a bűn és a sátán uralmát, majd halottaiból föltámadva megnyitotta az ember számára az örök élet útját. Segítsen ebben Szent István király, Kalazanci Szent József pártfogó közbenjárása és a Boldogságos Szűz Mária, a Magyarok Nagyasszonya!” – fogalmazott Berta Tibor püspök.

**Forrás: Piarista Rend Magyar Tartománya
Fotó: Szabó Csaba; Gubicza Marcell**

